

Andrej Ivanuša

KRČMA PRI SATURNU

KAZALO

NAJLEPŠI KRAJ NA ZEMLJI	2
MODRI PLANET	5
ČAKALEC	12
SREČNI KAPITAN	19
PLANET EROS	33
ŠKORPIJON NA JEZIKU.....	46
LEDENIK.....	61

NAJLEPŠI KRAJ NA ZEMLJI

Res ni lepšega kraja na Zemlji kot je krčma Pri Saturnu. To je stara zgradba, ki se stiska med steklenimi gobami Slovenijapolisa. Neugledna je in nad vrati visi desetletja star izvesek, ki je že zdavnaj zbledel. Toliko, da se še vidi napis in slika rdečkastega Saturna z modrimi obroči. V drugem kotu je narisana stara raketa, ki sta ji veter in dež oluščila levo krilo. Nad izveskom je utripajoča, zelena fluorescentna luč. Na obeh koncih je črnika in pravi čudež je, da še daje kakšno svetlobo. Pravzaprav, je večino časa ugasnjena. Le tu in tam utrip zelene svetlobe groteskno osvetli okolico. Pri tem se sliši značilni -blink- in brnenje svetilke. Čez nekaj trenutkov svetilka ugasne in vse se tiho potopi v temo.

Ulica, v kateri stoji krčma, je navadno pusta in osamljena. Nad krčmo se pnejo nebotičniki in njihove sence povzročajo, da je ulica tudi sredi belega dne zelo temna. Ozka je in njen namen je samo, da lahko morebitni obiskovalec zaide v krčmo. Vrata vanjo imajo še vedno kljuko, ki so jo namestili ob gradnji v dvajsetem stoletju. Ta se tu in tam odprejo, da spustijo v prostor slučajnega obiskovalca in, da izpustijo nekaj svežega zraka v zakajeni prostor. Krčma je še zadnji zaprt prostor daleč naokoli, kjer je dovoljeno kajenje in še kaj več. Nikomur ni jasno, kako uspeva lastniku pridobiti vsa ta dovoljenja. Če ga o tem povprašate, se samo namuzne, zavije oči navzgor pod strop, se nasmehne, s kazalcem pokaže nekam proti nebesom in reče:

»To je nebeška skrivnost!«

Ko se vrata za trenutek odprejo, se zasliši na sicer tiho ulico glasen govor in žvenketanje kozarcev. To nam je všeč, saj nas tako nihče ne moti. Krčma Pri Saturnu je zbirališče vseh mogočih tipov. Večinoma se v njej zbirajo stari pionirji in križarji vesoljskih prostranstev. Prav tako pa tudi vsi, ki jih privlači vesolje, pravzaprav bolj zgodbe, ki jih pripovedujejo stari vesoljski mački. Marsikdo med njimi je vesolje videl le, ko je bil kje daleč izven polisa in se je v temni noči ozrl proti zvezdam nad glavo.

Nasproti vrat je lesen šank. Iz pravega lesa in ne iz njegove plastične imitacije! Palica ob robu je že vsa zguljena od neštetihih komolcev, ki so se naslanjali nanjo v teh dolgih stoletjih. Krčmar in lastnik je star mož. Komaj še hodi in streže. Potrpežljiv moraš biti, saj nima nikakršne pomoči. Celu steklene kozarce in porcelanaste skodelice pomiva sam ročno, brez pomoči kakršnegakoli stroja ali robota. V vsej krčmi ni nič plastično, še pribor je ves svetel in kovinski.

Mož se še vedno spomni tistih dni, ko je bila krčma nova in stene še niso bile rumeno zakajene. Ko ga vprašate, kdaj je bilo to, skomigne z rameni in reče:

»Mislim... Ja, kakšnih dvesto dvajset let bo že!«

Potem zamišljeno pokima in se ne zmeni več za sogovornika. Pri tem zastane pri svojem delu in nekaj časa premišljuje. Na koncu odmahne z glavo in nadaljuje z delom, ki ga je prekinil z razmišljanjem. A kaj več od tega iz njega ni mogoče izvleči.

A mi vemo, da je bilo takrat vse drugače. V tistem času so se v krčmi Pri Saturnu zbirali prvi vesoljci, ki so potovali na planete Osončja. To je bilo v tistih časih, ko se je vesoljska doba šele pričela. Ko je Zemlji grozilo, da jo bo zaradi onesnaženja vzel hudič. Včasih se Francu, tako je krčmarju ime, le razvežejo usta in pripoveduje, kako so se znanstveniki tistega časa spopadali s to nadlogo. A velikokrat kar sredi pripovedovanja zamahne z roko in reče:

»Toda, tisti časi so mimo!«

Potem umolkne in ne reče nič več. Pri tem ne pomaga ne naše prigovarjanje in ne naročilo nove runde. Ko čez čas spet spregovori, velikokrat kar nadaljuje tam, kjer je prejšnjikrat končal. Ali pa pripoved zastavi spet od začetka. Zgodi se tudi, da nepovezano začne kar z naslednjim spominom.

Nasproti šanka stoji nekaj starih, majavih miz, ki so že čisto črne od cigaretnega dima. Po štirje pred zgodovinski in neudobni stoli stojijo ob vsaki. Le miza v kotu ima ob eni steni dolgo klop. Takšno pohištvo lahko najdete sicer samo še v kakšnem muzeju. Včasih se sprašujem, če ni krčma tukaj le zaradi kakšne napake v prostorsko-časovnem kontinuumu. Kakorkoli že ... V prostor spuščajo mrak z ulice štiri majhna okna. Zvečer pa ga komaj osvetljujejo medle električne svetilke, ki visijo na slabo izoliranih žicah s stropa. Tla se zdijo kakor, da jih ni nihče pometel že nekaj let. Pod mizami so vedno cigaretni ogorki in krušne drobtine.

Krčma Pri Saturnu je znana tudi po tem, da edino tukaj še lahko dobiš pravo pivo in pravi pšenični kruh. Če bi to vedeli turisti, bi bilo v krčmi prav neznosno. A vsi njeni obiskovalci skrbno čuvamo njeno skrivno lokacijo. Smo kot kakšno tajno bratstvo in le posvečeni prihajajo sem. Predvsem tisti, ki so bili tam, Zunaj, v vesolju.

Nam je všeč, da je ulica temna, ozka in prepišna. Všeč nam je, da se stavba zdi, kakor da se bo vsak čas sesula. Všeč so nam neudobni stoli in majave, škripajoče mize. Všeč nam je, da pomakamo pravi kruh v sol in pijemo najboljše pivo na Zemlji.

Kdo smo »mi«? Smo stalno omizje. Vsak četrtek se zberemo v krčmi. Pripovedujemo si in poslušamo stare in nove zgodbe s potovanj vesoljskih križarjev, potepuhov, propadlih znanstvenikov, nepriznanih veleumov, pesnikov, ljudi od Zunaj in slučajnih gostov. Smo pisana družčina, ki jo sestavljamo dva upokojena novinarja, pisatelj in dva *zaresna* znanstvenika. Njun laboratorij je kakšni dve ulici vstran in redno, vsak popoldan po delu, zahajata sem. Kaj ustvarjajo v Tehnomagu nisem nikoli izvedel, saj je bilo njuno delo zavito v

tančico *državne skrivnosti*. Črtomir Breznik je za glavo višji od nas vseh. Pravi, da je kot študent igral košarko za fakultetno reprezentanco. Njegov kolega je plešasti Marjan Stegu in je tik pred upokojitvijo pri sto petdesetih letih. Novinarja Stane Klep, ki je delal pri Večeru, in Jože Krivonoga, ki je pisal za *Žurnal*, ter moja malenkost, pa pridemo v krčmo samo enkrat na teden.

Tako sedimo v kotu, – da, prav tista miza s klopjo je naša – in poslušamo zgodbe, ki jih prinašajo obiskovalci krčme. Mislim, da ste jih že kar nekaj prebrali na mojem internetnem blogu. Vsekakor je najbolj odmevala zgodba *O slonjem rilcu med zvezdami*. Zagotovo se še spomnite *Prigod Janeza Potepuha*, ki sem jih objavil pred kratkim. Saj še veste, da je Zunaj uganjal prav posrečene burke in so se ga lokalne policije prav kmalu naveličale. Bil je zapornik na vseh znanih planetih, kot se je hvalil. Skoraj zagotovo, saj se je iz zapora vedno izmuznil in znova bril norce iz planetnih vlad.

No in zdaj je čas, da nekaj teh zgodb predstavim tudi v knjigi. Opisal in predstavil jih bom takšne, kot sem jih slišal in si jih zapomnil. Saj bi z veseljem vzel kakšen diktafon v krčmo, a si mislim, da v to okolje ne sodi. Zato sem se na boljšem sejmu oskrbel s svinčnikom in papirjem, da si lahko zabeležim kakšno malenkost. Sicer pa se moram zanesti na svoj spomin. Pripovedovalce, katerih zgodbe sem zapisal, vljudno prosim, da mi kakšno nerodnost ali nepravilnost dobrohotno odpustijo.

MODRI PLANET

To zgodbo je pripovedoval star vesoljski veteran, ki je nekega dne slučajno, kot je rekel kasneje, zavil v krčmo Pri Saturnu. Sedel je za mizo pri vratih in naročil pivo.

»Edino tukaj lahko še najdeš prvo pivo,« je polglasno rekel. Prisluhnili smo mu. Krčma je bila skoraj prazna. Dva gosta sta sedela za šankom. Naše stalno omizje pa v kotu za mizo s klopjo ob steni. Njegova izjava nas je presenetila, zato smo ga povabili, da naj prisede k naši mizi in za vse naročili novo rundo piva. Predstavil se je s težko izgovorljivim imenom, ki naj bi izviral nekje iz nordijskih zemeljskih jezikov. Rekel je tudi, da je doma nikjer in povsod. Ko je prišla na vrsto druga runda piva, se mu je razvezal jezik in pričel je pripovedovati o svojem življenju.

* * * * *

Že kot mlad fante sem odšel od doma in pobegnil proti jugu severne Amerike. Pot me je zanesla na Florido in po čudnem naključju sem se znašel v Kenedyjevem vesoljskem centru. Fantje so me nahranili in napojili ter poslali na zdravniški pregled. Tam so me zdravniki mrcvarili, trkali od vseh strani, vlekli so neke žice in mi jih natikali na roke, noge, lepili po telesu in celo po glavi. Na koncu me je eden od njih lopnil po hrbtu, kakor bi pritisnil pečat, in izjavil:

»Zdrav kot riba. Sposoben kot kakšna dobra call-girl!«

Umolknil je, nas pogledal strmo izpod čela, odpil požirek piva in rekel:

»Call-girl je ... hm, bi rekel, kurba!« Kimali smo:

»Ja, ja! Saj vemo, kaj je call-girl! Kar pripoveduj naprej!«

»Prav!« je rekel, odpil še en požirek piva in nadaljeval.

No, tako sem torej postal vesoljec. Ampak to še ni bilo vse. Potem so me še premetavali, vrteli, pospeševali, segrevali, hladili in počenjali z menoj še druge take reči. Tristo Magellanovih meglenic, takrat to ni bil mačji kašelj. Tam ni bilo prostora za mehkužne mamine sinčke, ki si vsak teden privoščijo lifting obraznih mešičkov. V vesoljsko službo si prišel mnogo težje kot danes, pri moji vesoljski duši ...

Končno je prišel tudi moj čas in poslali so me na izstrelišče Interkom na Luni. Dobil sem nekaj vesoljskih tovarišev. Stlačili so nas v vesoljsko ladjo Iriteo in nam dali brco v ta zadnjo. Kljub nižji gravitaciji ladja ritne kakor, da je dobila pospešek z velikansko nogo. Uh, kje vse smo bili. Obkrožili smo pol galaksije. Saj se menda še spomnite projekta Lakiya Blue?

Molče smo prikimali in pili pivo. Še sam je naredil dva ali tri dolge požirke in nadaljeval.

No, ker zadevo poznate, bom to kar preskočil! To potovanje ni bilo nič kaj prijetno. Stara, neudobna ladja na atomski izpuh, nerodna navigacija, napake pri časovnih skokih.

Včasih smo porabili več časa, da smo ugotovili, kam smo flipnili skozi prostorsko črvino, kot pa za samo potovanje. A, vseeno, danes ni tako lepo in zanimivo, kot je bilo takrat. Na poti do zvezde Canopis Draconis smo izgubili dva dobra fanta, Jeffersona iz Bostona in Diara, menda je bil s Filipinov.

Čudovita fanta, posebej Jefferson. Ta je bil prava figura. Kadil je pipo in vsak trenutek je izkoristil, da je potegnil dim iz nje. Potem smo trpeli kar nekaj časa, da so zarjaveli reciklatorji nekako prečistili zrak. Kapetan je kar naprej tulil nanj, da so filtri čisto rjavi samo zaradi njegove preklete fajfe. A to sploh ni bilo res, rjavi so bili že kar nekaj časa prej, preden smo poleteli z Lune.

Diar je bil dobra duša. Velik, močan kot bik. Dvesto kil je vzdignil kot peresce. Imel je pleča tako široka, da se je komaj pretaknil skozi ladijski hodnik.

Za trenutek se je zazdelo, da ima solze v koticčkih oči. A se je premagal in s tresočo roko ponesel pivski vrček k ustom. Odpil je požirek piva, se umiril in nadaljeval.

Po dveh letih flipanja skozi črvine, ko smo že vračali nazaj, smo odkrili nov planet. Takega, ki je obetal, da je naseljiv. A to je bil vražji, hudičev planet. Krstili smo ga za Modri planet. Kakor je na Marsu vse rdeče, je tam vse modro. Celo njegovo sonce je modre barve.

Jasno, ker je obetal, da je naseljiv, smo se odločili, da pristanemo. Pa čeprav smo bili že v zaostanku in so bile zaloge že na spodnji meji. Politični pritisk znanstvenega dela ekipe je bil neznosen. A meni planet že od vsega začetka ni bil niti najmanj všeč. In imel sem prav, pa še kako prav!

Ne vem ali so odpovedali žiroskopi ali pa gravitacijski blažilci ... Karkoli že, na planet smo padli kot prezrela hruška z drevesa. Zarili smo se več komolcev globoko v zemljo, kot nekoč velenjski rudarji. Vesoljska ladja je šla žvižgat zvezdam in se razčesnila na dva dela kot oreh. Polet ni bil več mogoč. Da bi bila mera polna, je zveržilo še pod-prostorski komunikator, da nismo mogli javiti, kje smo treščili s čelom v kamen.

Ko smo prišli k sebi... presenetljivo, vsi smo jo odnesli le z večjimi ali manjšimi praskami... sem po kratkem pregledu ugotovil, da nimamo vseh nadomestnih delov. Bi se ga pa dalo popraviti, če bi sami predelali nekaj elementov iz navigacijskega računalnika. Prav tako je kazalo, da bi lahko popravili rešilni čoln in ga celo dogradili tako, da bi zmožel skok skozi črvino. Potrebovali bi le nekaj vanadija in cirkonija. In način, da pridemo v orbito planeta. A potem bi potrebovali navigacijski računalnik in ne bi smeli njegove dele uporabiti za pod-prostorski komunikator.

Padla je odločitev, da se lotimo popravila rešilnega čolna. Orodja in strojev smo imeli dovolj na razpolago. A transportnega traktorja nismo mogli izvleči iz razbitin. Prepričani tudi

nismo bili, če bi sploh deloval, ko bi ga izvlekli. Zato smo se odpravili peš, da najdemo rude za popravila. Za seboj smo vlekli ročne vozičke.

Pokrajina je bila hudičevo žalostna. Vse je bilo zelenkasto-modre barve, kjer pa je skalovje obsijalo sonce, je bilo vse bleščeče modro. Pri vseh Magellanovih meglicah, najtežje je bilo to, da smo morali ves čas nositi skafandre. Nismo si upali tvegati, da bi jih slekli, pa čeprav je kazalo, da je planet naseljiv. Naprave za parametrizacijo planeta so bile, kot vse ostalo, kup neuporabnega čipovja in klobčič žic. A že na prvi pogled se je videlo, da je atmosfera redka in osebni merilci so kazalce obračali na negativno stran.

Stopali smo drug za drugim po raskavi površini. Nekoč so temu rekli v gosji vrsti, mi vesoljski volkovi pa temu pravimo v raketnem izpuhu. Hudičevo je bilo potrebno paziti. Na vse strani so štrlele ostre in bodičaste skale. V tleh so zijale razpoke in luknje. Mimogrede ti je zdrsnila noga v katero od njih in potem si lahko samo upal, da si nisi izpahnil gležnja ali morda zlomil kakšne nartne koščice.

Hodili smo ob robu nekakšne strme skalnate gore. Ko smo prišli okrog neke skale, je pod nogami zazijal nekaj sto metrov globok prepad. Hodili smo lahko samo po ozki polici. Upali smo, da se ne bo nenadoma končala, saj bi le s težavo obrnili. Še težje je bilo hoditi, ker je bila gravitacija nekaj višja kot na Zemlji. Nismo naredili niti petsto metrov, ko je pobralo Peackocka. Stopil je na rob, ta se je odkrušil in zdrsel je po pobočju navzdol. V slušalkah smo slišali njegovo kričanje, piš zraka skozi luknje v skafandru in top udarec nekje daleč spodaj. Videli smo samo še bel oblaček pare, ki se je pokadil iz njegove zaščitne obleke. To je bila dekompresija in s Peackockom je bilo konec.

Stari vesoljski volk ni več zrl v nas. Nepremično se je zagledal v razpoko na steni nad našimi glavami. V rokah je vrtel prazen vrček z nekaj pivskimi penami na dnu,. Ob njegovem mezincu je v soju električnih luči poblisnila kapljica zlatega piva. Pridrsal je krčmar Franc in na pladnju prinesel nove, polne vrčke. Odložil je pladenj na rob mize. Počasi je polagal polne pred nas in prazne na pladenj. Ko je odšel, je raketni veteran odpil požirek in si z rokavom obrisal peno z ustnic.

V steno smo potem zabili vitel. Mene so navezali na jeklenico in me spustili dol, da pripnem Peackockovo truplo. Počasi sem se spuščal in se ogibal ostrega skalovja, ki je štrlelo iz stene kot kakšne sulice. Bil sem že skoraj spodaj, ko sem zadel v eno izmed teh prekletih modrih igel. »Pšššt!« je reklo in zrak je začel iztekati. Hitro sem dokončal spust in poiskal oporo za noge. Ko sem segel k pokrovu škatlice za drobna popravila, se je ta kot po čudežu odprla takoj, ko sem se je dotaknil. Vsa njena vsebina se je raztresla in tuba z diletacijskim lepilom je poletela med kamenje. Moj skafander je še vedno obilno šuštel in hitro sem izgubljal

zrak. Odmetaval sem modro kamenje in tubo kar hitro našel. Odvil sem oba komponentna pokrova in stisnil lepilo na odprtino.

Prav v trenutku, ko se je oblikoval plastični čep in zatesnil luknjo, sem skozi komunikator zaslišal grozljive krike svojih tovarišev visoko zgoraj. V prvem trenutku nisem vedel, če me je že začela grabiti dekompresijska norost ali pa res slišim njihove krike. Ti so nenadoma utihnili. V prvem trenutku sem preveril nivo kisika v skafandru. Bila je nizka, v rdečem polju. Bilo je možno, da že bledem zaradi pomanjkanja kisika. Poklical sem. A na moje klice se ni nihče oglasil.

Grabila me je panika. Kisika je bilo malo, komaj toliko, da se lahko vrnem do ladje. Kljub večkratnim klicem, je komunikator molčal. Povlekel sem jeklenico, a odziva ni bilo nobenega. Potem sem se poslovil od Peackocka in, fantje moji, ni bilo druge, pustil sem ga tam. Verjetno še danes takole nemo zre v tisto prekleto, modro steno, polno modrih, prekletih, ostrih kamnitih igel.

Še večkrat sem poklical, vlekel jeklenico, a odziva ni bilo nobenega. Potem sem se pričel počasi vzpenjati. Tiste, posrane, modre igle so mi celo nudile dobro oporo za noge in plezanje, kljub večji težnosti, ni bilo preveč naporno. Čeprav se je črta na kisikomeru vedno bolj nagibala v rdeče polje. Težko sem dihal in vedno bolj sem bil omotičen.

Ko sem pokukal čez rob, je bil prazen. Klel sem kot nor in kričal v komunikator, da se naj nehajo skrivati in me zafrkavati, ker, če ne, jih bom vse po vrsti prebutal. Pošiljal sem jih v razne človeške organe, ki so mi prišli na pamet. Stopil sem nekaj korakov naprej v smeri našega pohoda in okrog naslednjega skalnatega ovinka. Potem pa spet nazaj in znova k vitlu. Upiral sem se v skalo, če je kje kakšen skrivni prehod, ki jih je vzel. Nič.

Potem sem zadihan obsedel in tisočkrat preklel, ta prekleti, modri, usrani planet. S težavo sem vstal. Kisikomer je kazal proti ničli, zato sem se odpravil nazaj k Iritei, kjer je bilo še dovolj nadomestnih kisikovih rezervoarjev.

»Najprej bom zamenjal rezervoar, se opremil z orodji in poiskal ostale!« sem razmišljal. Zavest se mi je vedno bolj meglila. Noge so postajale vse težje in okolica je bila še bolj bleščeče modra. Tisto, prekleto, modro sonce je plezalo vse više proti zenitu.

»In potem, kaj se je zgodilo potem?« je vesoljskega veterana nestrpno ogovoril Jože Krivonoga, bivši žurnalov novinar.

»Pusti ga, da si oplakne grlo. S suhimi usti ne moreš govoriti!« ga je zavrnil Črtomir. Vesoljec je naredil tri ali štiri krepke požirke ter nadaljeval z zgodbo.

Prekleti, modri planet.

Nenadoma je bilo okrog mene vse bleščeče modro. V tej bleščavi sem zagledal visoke, sloke postave. Vodilo jih je od mene za dve glavi višje bitje. Suho, skoraj koščeno,... ženska, mislim vsaj. Dolge roke z dolgimi prsti, če sem prav opazil, jih je bilo šest ali sedem, so ji segale skoraj do kolen. Pravzaprav, nekakšnih, recimo kolen,... ja. Z modro luskasto kožo in koničastimi uhlji na temenu. Stali smo si nasproti. Nekaj časa. Brez besed. S kotičkom oči sem zaznal, da sedaj vidim pokrajino drugače. Na stotine dreves, grmičkov, trave, rože, živali nenavadnih oblik v vseh čudovitih modrih odtenkih je zapolnilo ves moj vidni prostor. Nekakšen mir in zadovoljstvo mi je leglo na prsi.

Videl sem, da odpira drobna usta, a glasu nisem slišal iz njih. Skafander je preglasil vsak zvok. A potem sem se nenadoma zavedel, da njen glas slišim v svoji glavi in presenečen spoznal, da razumem določene besede. Ne vseh, nekatere pa. Zdelo se mi je, da se besede nekako inducirajo, da razumem le tiste, ki so pomensko podobne v njihovi in v človeški kulturi. Tiste, ki so bile popolnoma nasprotni, so prihajale kot nekakšne mentalne slike, a mnoge tudi tako nisem razumel.

Poslušali smo ga brez besed, z odprtimi usti. Pogledal je vsakega od nas in za nekaj sekund je na vsakem zadržal svoj pogled.

Sčasoma sem le uspel razbrati, kaj mi govori. Ali so moji možgani postali bolj elastični ali pa je tisto modrokožno, ženskasto bitje našlo način, da se jih čvrsteje dotakne. Pri vseh Magellanovih meglicah, še danes mi to ni čisto jasno. Vendar se še dobro spomnim njenih, hm, besed. Rekla je:

> Poslušaj me, Kinisitu-doma! Dobro me poslušaj in skrbno poglej okrog sebe. Pokrajina, ki jo sedaj vidiš, je takšna, kot jo vidimo Kijimjetu-dom. Vašim očem je ta lepota skrita. Modri planet je najlepši od vseh v Tisoč-zvezdah-neba. <

V mislih sem skušal zanikati, da je njihov planet najlepši v vsej galaksiji, ker je to Zemlja. Prekinila me je:

> Ni res, kar misliš. Na Modrem planetu vladata mir in blagostanje. Vsi Kijimjetu-dom so enaki in srečni. Ne želimo, da bi nam katerikoli Kinisitu-doma to srečo pokvaril. Sem je v preteklosti prišlo veliko različnih Kinisitu-doma in vsi so isti. Razklani, nesrečni, polni gorja. Ne želimo, da prihajate sem, da sejete nesrečo in razdor. <

Rekla je še, da naj se kar poberemo z njihovega planeta. Še posebej, ker oni niso nikogar povabili. Še vedno so se vsi drugi sami povabili. Ker jih ne trpijo, so jih vse pobili. Le po enega pustijo, da se vrne in opozori druge, da naj nikoli več ne pridejo na njihov planet. Ugovarjal sem, da pač niso sami v galaksiji in se zato ne morejo razvijati, ne da bi se srečali z drugimi. A ostala je neomajna. Na koncu je rekla:

> Svojo pot bomo iskali sami. Ti pa se vrni na Leti-vnebo in ne vračaj se več sem. <

Še sam ne vem, kako sem se znašel v Iritei. Ko je bilo modro sonce v zenitu, sem se prebudil. Nekaj trenutkov nisem vedel ali sanjam ali je to res. Oblečen sem bil v skafander, kisikomer je trdno stal na ničli. Moja čelada je bila odvita in dihal sem ladijski kisik. Skobacal sem se na noge in preiskal vso ladjo. Bila je prazna. Oblekel sem rezervni skafander in se opremil za daljše potovanje. Odločil sem se, da grem do mesta, kjer je zdrsnil Peacock in morda bom tam našel še preostale člane posadke. A do tja nikoli nisem prišel. Ko sem stopil iz vesoljske ladje, sem presenečen spoznal, da je pokrajina popolnoma drugačna od tiste, v kateri smo pričeli svoj pohod. Kaj naj grem, da bom prišel na tisto točko, kjer se je zgodila nesreča? Sedel sem na kovinski zaboj z opremo, ki smo ga izvlekli iz ladje, da razmislim o vsem. Sklenil sem, da poskusim naslednji dan. Ko sem prišel skozi ladijska vrata, je imela pokrajina novo podobo. Vsak dan je imela drugačno lice. Nikjer ni bilo nobene točke, ki bi mi pomagala pri orientaciji. Prekleti Modri planet, vzel si mi vse tovariše in nisi dovolil, da jih pokopljem ali sežgem.

Pričel sem dvomiti v svoj razum. Razmišljal sem, da sem si kolege na ladji samo umislil. Da jih dejansko nikoli ni bilo, ker se mi je morda zmešalo zaradi kakšnega vesoljskega žarčenja ali kaj takega...

Popotnik je za trenutek premolknil. Stane, bivši novinar Večera, je hitro vskočil z vprašanjem:

»Kako ste se pa vrnili s planeta?«

Stari vesoljski volk je pokimal in za trenutek ali dva zastal kakor, da razmišlja.

Ko sem se sprijaznil, da ne morem ničesar več narediti za tovariše, sem se lotil temeljitega pregleda reševalnega čolna. In za čuda je bil generalni pogon v dobrem stanju kljub temu, da je prvi pregled pokazal drugačno sliko. Plovilo je bilo sposobno brez težav doseči orbito. Spomnil se, da ima reševalni čoln avtomatski radio signal, katerega dele je mogoče brez težav uporabiti za pod-prostorski komunikator. Le prostorskega skoka ni bilo mogoče izvesti. Sam nisem imel znanja, ki bi mi omogočilo, da iz ladijskih motorjev in motorjev reševalnega čolna sestavim hibrid, ki bi lahko izvedel prostorski skok.

V reševalni čoln sem znosil vse, kar bi mi pomagalo preživeti čim več časa v vesolju. Upal sem, da bom s pod-prostorskim komunikatorjem uspel priklicati pomoč. Tako se je tudi zgodilo. Preživel sem dolgih šest mesecev sam v globokem vesolju, ko sem uspel doseči stik z eno od ladij Galaktičnih Protektorskih Misionarjev na Misiji do Canopis Draconis IV, kjer so se namenili pripraviti teren za prvo kolonijo novih naseljencev. V zahvalo za rešitev, sem se jim pridružil. A to je že druga zgodba.

S tem je zaključil. Nagnil je zadnji vrčec in izpil do konca.

»Krčmar, plačam!« je zaklical. A smo ga uspeli prepričati, da gre zapitek na naš račun, saj je bila njegova zgodba res dobra. Ko se je dvignil, nam je vsem zaželel še prijazen konec dneva. Nasmehnil se mi je in proti meni pobilisnil s svojimi modrimi očmi. Presunilo me je, ko sem opazil, da ni moder samo njegov iris, temveč še beločnica. Modrina se je v kotičkih oči spet prelivala v belo.

Stopil je proti vratom. Za trenutek sem obsedel, nato pa skočil na noge, da sem prevrnil stol. Pohitel sem do vrat, ki so se počasi zapirala. Sunkovito sem jih odprl in skušal zaklicati za njim. Beseda mi je zastala v grlu, saj je bila ozka in kratka uličica prazna.

ČAKALEC

Lanski november je bil prav čemeren mesec. Skoraj vsak dan je padal dež. Včasih je rosilo zelo na drobno. Naslednji dan se je dež zlival s krajšimi presledki. A najhujši so bili četrтки, ko smo se redno dobivali v krčmi Pri Saturnu. Takrat je nebo na Zemljo pošiljalo ogromne količine vode v obliki nalivov in neprestanega dežja. Večinoma smo bili sami, saj se ljudem ni ljubilo capljati po dežju v vetrovno uličico na pivo. Pa čeprav je to še edino pravo, iz ječmena varjeno pivo daleč na okoli, mogoče na vsem svetu. Ulice med steklenimi nebotačniki so prekrte s energetske dežoščito in voda se zliva z njega v žlebove. Uličice do stare krčme nikoli niso prekrili na ta način in je zato neusmiljeno izpostavljena vsem naravnim silam. A kot sem že zapisal, nam to odgovarja.

Tako sem zadnji četrtek prinesel na naše redno srečanje svojo najnovejšo zgodbo, da bomo lažje prebili deževen popoldan in večer. Vsako zgodbo sem prebral stalnemu omizju. Če je bila njim všeč, je imela tudi možnost, da jo založnik sprejme in objavi. Če pa ne, jo je bilo potrebno predelati, raztrgati ali spraviti v predal.

Medtem, ko smo čakali, da nam krčmar Franc postreže s pivom, smo malo godrnjali in obirali čemerno vreme. Tolažili smo se, da bo pa zato december bolj suh in verjetno kar brez snega.

»Uh, kar ne morem se dočakati, da prinese pivo. Vsako leto je bolj star in bolj počasen,« je rekel Črtomir.

»Si kot moj Čakalec iz zgodbe,« sem rekel.

»Kaj, Čakalec? Kaj je to?« je zanimalo Jožeta.

»No, čakalec je tisti, ki kar naprej nekaj čaka,« sem rekel. »A počakajte na zgodbo, pa boste vse izvedeli.« Medtem je Francu le uspelo pridrsati do nas. Kot vedno, je postavil pladenj s pivom na rob mize. Potem je skrbno zgrabil vsak vrček in ga z vajenim gibom postavil pred gosta.

»A, bo?« je vprašal. Redkobeseden in ti dve besedi sta bili največ, kar je bilo mogoče izvleči iz njega ves popoldan. Prikimali smo, da je vse v redu. Oddrsal je za šank in pričel po vrsti brisati vse pivske vrčke na polici. Mislim, da jih je tisti popoldan vsaj trikrat prebrisal. Vem tudi, da je skrbno vlekel na uho, ko sem bral zgodbo.

Medtem smo odpili nekaj požirkov. Jože je prvi nestrpno prekinil tišino.

»Da slišimo torej tvojo zgodbo,« je rekel. Prečistil sem grlo in začel brati.

Naslov je, kot sem že rekel, Čakalec. To pa je zgodba.

Prebujalo se je toplo, poletno jutro.

»Uh, zunaj pa tako lije! In mrzlo je tudi. Kar sline se mi pocedijo, ko govoriš o poletju,« me je prekinil Marjan in se zahahljal.

»Neumnosti govoriš in pri tem misliš, da so smešne,« mu je oponesel Črtomir.

»Oba bodita tiho in ga pustita, da prebere do konca,« ju je miril Stane. »No, nadaljuj!« se je obrnil k meni.

Prebujalo se je toplo, poletno jutro. Sonce je stalo še nizko nad obzorjem, a je bilo že kar prijetno toplo. Cvetovi poljskih cvetnic so se odpirali in srkali toplino jutranjega sonca. Dehteča in bujna trava je bila oblita s kapljicami rose, ki se je nabrala ponoči. Med temno zelenimi oljkami je stal star samostan. Njegova opečnata streha ni več prekrivala vse površine. Na južnem krilu samostana je manjkalo že kar precej opek, del strehe pa je v celoti manjkal. V vetrovnih dneh je zahodni veter raznašal stare, preperele strešnike. Ko so padli na tla, so se razbili na drobne kose. Dež je jeseni pral odkrito podstrešje in mogočne strešne trame je že pričela razjedati lesna goba. Ob zidovih, tam kjer so bile največje luknje na strehi, se je že vzpenjal in razraščal mah. Okna so zijala prazna in nema. Okenska krila so bila sestavljena iz barvastih stekel z bibličnimi motivi. Veter je krila včasih udaril ob steno in takrat je kos barvnega stekla izpadel iz svinčenega zalitja. Tako so v steklih zijale temne odprtine.

Le vzhodno krilo je bilo dobro vzdrževano. V vratno odprtino so bila vstavljena vrata iz sveže skobljanih desk. Deske so bile skrbno izrezljane s cvetličnimi vzorci in prebarvane z zaščitnim premazom, ki je na daleč dišal. Stene so bile ometane in naoknice so se bohotile v zeleni barvi. Samostan ni imel zvonika. Nad vrati je bila odprtina v kateri je bil vgrajen majhen zvonček – klenkelj.

Od vrat se je med bujnim zelenjem vila kamnita pot čez vrt do zidu, ki je obkrožal samostan in vrt. Pot se je končala pri vrtnih vratih, ki so imela kamniti okvir. Vrata so bila lahka iz umetelno kovanega železa. Tudi ključavnica in kljuka sta bili mojstrsko kovani.

Po tej poti je stopal mož in se izogibal ostrih listov trave. Kamni so bili gladki. Ko so bili mokri, so bili tudi zelo spolzki. Lansko zimo si je na njih skoraj zlomil nogo. Ves teden je hodil naokoli z zatečeno nogo. Hodil bi še dalj časa, a si je na oteklino dajal zeliščni obkladek, ki si ga je sam napravil. V tem je bil mojster. Tudi sedaj so bili kamni mokri in je bil zato previdnejši.

Ustavil se je ob veliki agavi. Njeni temno zeleni, mesnati listi so nosili na koncu čvrste in ostre trne. Sklonil se je in se zazrl v njeno srčiko. S težavo se je izognil trnov in iz njene sredine pobral grudico zemlje. Stopil je dalje. Njegova dolga, puščavniška obleka mu je opletala okoli nog. Stopala so bila obuta v usnjene sandale. Obleko si je sam sešil, prav tako tudi sandale. Te je naredil pred tremi dnevi. Samo zase je izdeloval vse te drobne stvari.

Razmišljajoč se je ustavil in se zazrl v svoje hrapave roke. Vse, kar je mu je bivanje v starem samostanu naredilo prijetno, je naredil sam. Nasmehnil se je. Spomnil se je prvih stolov, ki so bili okorni, grobi in majavi. Zdaj je bil tako večč, da je dosegel skoraj popolnost.

Bil je droban in suh. Hranil se je z žitaricami in sadjem, mesa ni jedel. A lice je imel gladko. Nosil je redke in dolge lase, ki so se mu na koncu uvijali. Ni se strigel in ne bril. Njegova brada je bila dolga in redka, kakor lasje. Vsako jutro si jo je dobro razčesal in umil v posebni zeliščni raztopini.

Spet je naredil korak in se ustavil ob oleandru. Rdečkasti cvetovi so se mu sklanjali nad glavo. Drobna ptica se je gugala na veji, čivknila in prhnila. Ozrl se je za njo in spremljal njen trzajoči let, dokler se ni izgubila v krošnji bližnje oljke. Sprehodil se je po kamniti poti, ki se je na levo odcepila od glavne poti. Ustavil se je ob razrušenem vodnjaku. Zastrmel se je vanj, saj mu je bilo vedno žal, da ni bil kamnosek. Postavil bi nov vodnjak. Vodo bi lahko napeljal z bližnjega hriba. Delo bi mu vzelo leto dni, a kaj je to proti večnosti. Razmišljal je, da bi vseeno lahko kdaj poizkusil. A prej bi si moral narediti orodje. A kje najti podatke, kakšno orodje potrebuje za kamen?

Ozrl se je proti nebu in soncu. Stisnil je veke, da je lahko nekaj trenutkov neposredno gledal v žarečo ploščo. Sklonil je glavo in se odpravil naprej. Pred očmi mu je ves čas plesala rumeno zelena okrogla ploskev in se mu zajedala v možgane. Sčasoma je zbledela. Stopil je skozi stranska vrata v poslopje

V sobi je sedel za mizo in pričel pisati v odprt zvezek pred njim. V kotu so bile knjižne police s knjigami in zvezki, ki jih je sam popisal in zvezal. V njih je bilo opisano njegovo življenje. Naslonil se je nazaj in spustil roke ob stranice stola.

»Ali sem sam! Sam na vsem svetu?... Lepo je današnje jutro. Da, jutra so bolj in bolj lepa. Vse od tistega usodnega dne... Življenje, narava, se počasi vrača. Samo ljudje ne!... Le kaj me drži pri življenju? To ni pravo vprašanje! Pravo vprašanje je, kaj me je takrat ohranilo pri življenju?... Le kaj nas sidra v življenje? Videl sem stare, zgarane ribiče, ... nekoč. Bil sem med črnimi rudarji v velikih naseljih okrog Liverpoola, gledal sem grčave Grke, ki so garali na kamnitih zaplatah. In še črnce, delavce na plantažah sladkornega trsa na jugu Amerike. Kaj človeka drži pokonci? Kaj mene?«

Spet se je naslonil naprej in pisal, pisal. Roka je hitela, kakor bi se bala, da bo zamudila tok misli, ki so vrele iz glave, kakor čist gorski studenec izpod skale. Bile so bujne in jasne, čiste in hladne kot studenčnica. Bil je trden človek in potrpežljivo je čakal.

»Namen življenja je življenje samo. Zadnjič sem opazoval rojstvo enodnevnice. Drobna in tanka plast jajčec muh enodnevnice se drži rastlinja ob ribniku zadaj za samostanom. Razvijajo se dolga štiri leta in naposled se iz ličink izležejo enodnevnice. Ob toplem popoldnevu jih na tisoče, še več, deset ali sto tisoče roji v velikem svatovskem plesu. Zvečer samice polagajo oplojena jajčeca. Vsaka jih položi nekaj stotin. Ko končajo, njihovo življenje ugasne. Kakšen je namen njihovega življenja? Enodnevnice so brez prebavil in ust. Saj jih v svojem kratkem življenju ne potrebujejo. Zvečer prekrije ribnik gosta plast mrtvih žuželk. Zjutraj ni niti ene več. Postanejo proteinsko bogata hrana drugih živali.

Mogoče je tudi človek kakor enodnevnica. Živimo sicer dalje kot en sam dan, a vse ostalo je podobno.«

Zastrmel se je v počrnel strop. Opazil je, da je deska točno nad njegovo glavo močno preperela in jo bo moral zamenjati. To bo storil popoldan. Vstal je in stopil na plano. Svetloba ga je za trenutek zaslepila. Pogledal je čez samostanski zid v daljavo, tja čez, kjer se je po nasprotnem pobočju vila cesta navzdol. Potem se je skrila v dolini in spet pokukala na tej strani ob samostanskem zidu. Peljala je mimo in naprej, a mu jo je zakrival zid. Skrbno je opazoval sivo vijugo, če po njej kdo prihaja. A ni bilo nikogar. Kakor vsak dan, že mnogo dni.

Stopil je po vedro in se napotil v hrib za samostanom. Severni vogal samostanskega zidu je bil porušen. Že pred časom je odstranil ruševine in skozi nastalo odprtino je hodil v breg na planjavo, kjer sta se pasli njegovi kozi med trdimi osati. Noč in dan, pozimi in poleti sta bili na prostem in tam ju je tudi vsak dan pomolzel. Ni se bal, da bi mu kdo ukradel kozi. Že zelo dolgo ni bilo nikogar več, ki bi karkoli ukradel. Po eni strani bi mu bilo všeč, če bi ju nekega dne nekdo odpeljal. Potem bi vsaj vedel, da je tam zunaj še kdo. Tako je na dnu srca še vedno upal, da so bo kaj takega zgodilo. Ko je kozi pomolzel, je prislonil vedro k ustnicam in odpil nekaj požirkov še toplega mleka. Nato se je napotil po stezi navzdol, sključen zaradi teže polnega vedra mleka.

Marjan se je presedel na stolu, ki je presunljivo zaškripal. Rekel je:

»Kozjega mleka nisem še nikoli pil. Sploh nisem vedel, da dajejo koze mleko. Krave že, pa ovce, o kozah pa nisem še nič slišal.«

»Seveda, koze imajo mleko. Saj spadajo med sesalce, kot kamele, konji in podobno,« sem rekel. Z odprtimi usti se je zastrmel vame.

»Potem imajo mleko še medvedi, rakuni, lisice, psi, mačke...« Pokimal sem:

»Vse živali, ki so sesalci, imajo mlečne žleze. Pri večini je tako, da imajo mleko le, ko dojijo mladiče.«

Potem sem odpil požirek piva in nadaljeval z zgodbo.

Stopal je po poti in prišel do roba grebena od koder se je odpiral pogled na vso dolino v kateri je kraljeval samostan. Položil je vedro poleg sebe na pot in se usedel na šop trave ob poti. S pogledom je poiskal porušene vaške hiše na koncu doline. Cerkvenega zvonika v vasi ni bilo več, saj so ga vremenske neprilike zadnjo zimo zrušile. Zadrhtel je, ko se je spomnil februarkega viharja, ki je podrl celo nekaj dreves in odkril večino strehe na južnem krilu samostana. Večina hiš v vasi je bila porušenih. Za vsako je žaloval, kakor da je njegov otrok.

»Ali sem kdaj imel koga? Da, imel sem. Imel sem družino, mamó in očeta. A to je bilo tako davno, da se samo še megleno spomnim njunih postav, obrazov pa skoraj ne več. Imel sem prijatelje, pa ženo. Marjetico, oh, moja Marjetica. Pa dva otroka, Jurčka in Tinico...«

Po licu mu je spolzela solza. Spomnil se je, ko jih je drugega za drugim polagal v grob. Najprej sta bila na vrsti otroka, te je še pokopal skupaj z drugimi. Pri Marjetici pa mu ni mogel pomagati nihče več. Ker jih ni bilo, ker so bili sami bolni in brez moči. Zakričal je:

»Bodite prekleti, mojstri vojne. Uničevalci duš! Scvrite se v peklu!«

Z rokavom je obrisal solze, vstal, pobral vedro in stopil dalje. Sonce se je vzpelo še višje na nebo. Postajalo je vedno bolj vroče. Škržati so preglasili ptičje petje. Nenadoma mu je korak zastal, ker se mu je zazdelo, da je videl postavo na cesti. Spustil je vedro z rok. To se je prevrnilo in mleko se je razlilo po poti. Zemlja je belo tekočino hitro popila. Z dolgimi koraki je hitel po stezi navzdol, skozi razrušen samostanski zid, okrog samostana, po kamniti poti do litoželeznih vrat. Te je sunkoma in cvileče odprl in se pognal po cesti.

Tekel je na vso moč in toliko časa, dokler je imel še kaj sape. Tekel je daleč čez na drugo stran. Še dalje od kraja od koder se mu je zdelo, da je videl človeško postavo. Bal se je, da mu uhaja in je zato raje pretekel še pol kilometra naprej. Potem se je razočarano ustavil in se oddihoval z globokimi vdih.

Počasi in z drsajočimi koraki se je napotil nazaj v samostan. Med potjo je razmišljal o tem, kako ga čuti varajo, ker želijo možgani videti to, česar ni. Zastal je, dvignil pesti nekam v daljavo in skozi zobe znova ponovil:

»Bodite prekleti, mojstri vojne. Uničevalci duš! Scvrite se v peklu!«

V se življenje je delal trdo in z zanosom. Verjel je vase in v svoje poslanstvo. Samota mu je težko ležala na duši. A najhujša je bila vest. Spoznanje, da je tudi sam pripomogel k temu stanju v katerem se nahaja. Slutil je, da je v vsem nekakšen višji namen, a razvozlati ga ni mogel.

»V čem se boljši od drugih? Zakaj sem obstal v času in prostoru, ko so drugi vsi preminili?« Odgovora ni bilo. Med hojo nazaj so ga preplavljali spomini na težke, vojne čase. V zadnji vojni je nihala bojna sreča zdaj na eno, zdaj na drugo ali pa na tretjo stran. Sile so

sklepale zaveznitva proti tretji, jih razdirale in znova vzpostavljale. Leta so minevala in vojna se ni premaknila nikamor več. Dokler ena izmed sil ni spustila mutiranih virusov, celotne palete raznih bolezni. To je bil konec. Ljudje so cepali kot muhe. Ni bilo dolgo, ko so vsi pomrli. Razen njega. Bil je imun.

»Zakaj prav jaz? V čem se razlikujem od drugih?«

Delal je v enem izmed laboratorijev. A njegovo delo je bil le delec tistega, kar je kasneje pripeljalo do konca človeštva. Mogoče je tam nehote in nevede pridobil odpornost na mutirane viruse. Njegove raziskave so bile le droben sestavni del. Takrat se tega ni zavedal. A potem, ko so ljudje pričeli umirati, mu je postalo jasno, da je tudi sam pripomogel h koncu.

To spoznanje ga je dotolklo potem, ko je pokopal svojo družino. Tisto obdobje je bilo tako megleno v njegovem spominu. Taval je dolgo časa po smrdljivi pokrajini, polni razpadajočih trupel, ki jih nihče ni mogel pokopati. Iskal je živega človeka, a vsaka vas, vsako mesto na njegovi poti je prineslo novo razočaranje. Dolgo je taval, dokler ni pritaval na obalo morja in do te doline v njegovi bližini, kjer je stal stari samostan. V njem je našel še živega poslednjega meniha.

Ni minilo dolgo, ko je umrl tudi ta. Zadnje dni mu je lajšal življenje kolikor je mogel in znal. To ga je privzdignilo iz usnulega življenja. Potem ga je pokopal skupaj z ostalimi samostanskimi brati. Odločil se je, da bo živel v samostanu, saj je bila dolina zaradi večnega lahnega vetra manj zadušljiva od pokrajin po katerih je hodil do takrat. V vas na koncu doline je zašel večkrat. Sčasoma je pokopal vse mrtve vaščane.

Ko je po cesti prispel do kovanih samostanskih vrat, je začutil, da mu po licih tečejo solze. Ne da bi se prav zavedel, je z drsajočimi koraki stopil po kamniti poti do sobe in do mize. Sedel je in pričel listati zvezek. Prebiral je svoje stare zapise:

»Preoblikuj svoje misli. Zdaj si puščavnik, gojitelj živali in rastlin. Nisi sam. Tisoče bitij utripa okoli tebe. Delaj trdo in z zanosom. Delo te nikoli ne izda....«

Zavzdihnil je.

»Saj... Zato sem pričel delati, samostan sem spremenil v svoj dom. Veliko tega je delo mojih rok. Zato to cenim. Ljubim svoje delo, ker ljubim samega sebe.«

Počasi je spet vstal in se napotil k polici s svojimi zvezki in drugega za drugim jemal v roke. V prvem je bilo opisanih prvih deset let, odkar je prišel v samostan. Vsak naslednji je vseboval deset let in zvezkov je bilo dvaintrideset. Triintrideseti je bil tisti, ki je ležal na mizi in je vanj pisal zadnje misli. Ustnice so se mu premikale, ko je sešteval leta. Zamislil se je.

»To je skupaj že več kakor 320 let... Hm, koliko časa še bom?... Zdrav sem, od vojne sem še nisem bil bolan. Staram se tudi ne, moje lice je, kar pomnim, vedno enako. Da je preteklo

toliko časa? Če ne bi bilo teh zvezkov, bi menil, da je mogoče minilo kakšnih dvajset ali trideset let.« Stresel je z glavo.

Potem je šel spet na samostanski vrt. Počasi je stopal po kamnitih ploščah. Čutil je skozi podplate sandalov, kako so se zagrele na vročem soncu. Sonce je bilo v zenitu. Vročina je drhtela v zraku, da se še pticam ni ljubilo peti. Le škržati so neumorno godli svojo pesem. Stopil je skozi vhodna vrata in sedel na kamnito klop ob njih. Samostanski zid je metal senco nanjo. Tudi rahel vetrič je vlekel po dolini. Pobral je pest drobnih kamnov izpod klopi in jih pričel počasi metati na asfaltno cesto. Kakor vsak dan.

Čakal je, da pride kdo mimo...

Zaprl sem digitalno knjigo iz katere sem bral. Prijatelji so počasi spili svoje pivo in razmišljali o zgodbi. Črtomir je prvi izpraznil vrček in prikimal:

»Dobra zgodba, zares!« Ostali trije so mu pritrdili. Prav takrat so se odprla vrata in v krčmo je stopil nov gost. Bil je naš bežni znanec.

»Poglej, poglej!« je zaklical Marjan, »Prenehalo je deževati!« Stane se je dvignil in stopil k vratom. Odprl jih je, da je spustil v prostor še več hladnega večera in rekel:

»Ja, bo že držalo!«

Potem je stopil do šanka in rekel:

»Danes pa jaz plačam za vse!« Kakor da bi dobili nekakšno skrivno znamenje, smo eden za drugim vstali in se razšli.

SREČNI KAPITAN

Žulili smo vsak svoj vrček v rokah. Tisti večer pogovor nekako ni hotel steči. Kazalo je, da se bomo predčasno razšli. A nenadoma so se sunkovito odprla vrata in v gostinski prostor je stopil črnc. V Slovenijapolisu črncev ni bilo veliko. Še ti so bili večinoma predstavniki kakšnega veleposlaništva. A sem v krčmo Pri Saturnu še nikoli ni zavil kateri izmed njih. Vse glave so se zasukale k njemu in pogovor je zamrl.

Izjemen gost je zastal za trenutek ali dva. Verjetno zato, da so se mu oči navadile na mrak in na zakajen prostor. Razgledal se je. Vse mize so bile zasedene. Zato je sedel na prvi prazen barski stol pri šanku.

Medtem je začel Stane Klep, bivši novinar Večera, nekaj jecljati in nas dregati z nogo pod mizo.

»Kaj pa je s teboj!« sem ga povprašal. Zašepetal je:

»A ti sploh veš, kdo je to?«

»Kdo? Neki črnc, pač. Prvi v krčmi pri Saturnu. To mu je že potrebno priznati.« Stane je prišel loviti sapo in znova hripavo zašepetal:

»To je Almius Nierere...« Zamahnil sem z roko:

»Četudi je sam etiopski cesar, me to čisto nič ne gane!« A v tem trenutku me je prišel grabiti za roko še Jože:

»Saj to ni samo neki črnc. Stane ima prav. To je general-major Almius Nierere!« Počasi se mi je začelo svetlikati, da mi je ime znano. Razmišljal sem s trojno hitrostjo. Črtomir in Marjan, ki sta mlajša od nas, sta začela neučakano spraševati.

»Kdo je ta Almius?« Potem mi je kliknilo.

»Fanta!« sem svečano povzdignil glas. »Tale črnc za šankom v krčmi Pri Saturnu je... general-major Almius Nierere. Član posadke sloveče vesoljske bojne ladje Jantara iz Federacije Gostosevcev, ki je v sončni prah sesula vesoljsko križarko Rastaban iz Unije Draconis. Legendarna oseba, legendarna zgodba!«

Stane in Jože sta mi pritrjevala. Črtomir in Marjan sta hotela izvedeti še več podrobnosti. Dvignil sem se z nasmeškom in rekel:

»Potem je najbolje, da gospoda povabimo k naši mizi. Tako bosta lahko iz prve roke izvedela vso zgodbo.«

Bal sem se, da ga bom moral prepričevati dolgo časa. A sva se kar hitro zmenila in prisedel je k mizi. Še posebej se mu je obraz razvedril, ko smo mu razložili, da je v krčmi mogoče dobiti pravi pšenični kruh in pivo iz ječmenovega sladu. Predstavili smo se drug drugemu in naročili sol, rezine kruha in novo rundo piva.

Nierere je občudoval krčmo, posodje in pribor. Bil je zadovoljen, ker je vse narejeno iz naravnih materialov in muzejsko staro. Potem smo mu razložili, da vemo kdo je in, da imamo med seboj dva kolega, ki o legendarni bojni ladji Jantara nimata pojma. Nasmehnil se je in rekel:

»Vse to je že dolgo za menoj. Sedaj sem upokojen in tako potujem po svetu, Bil sem vsepovsod tam zgoraj...« Stegnil je kazalec nad glavo in pokazal skozi strop krčme proti zvezdam. »Toda na Zemlji doslej še nisem bil. Tako sem presenečen, ko sem našel tako neugledno in tehnološko zaostalo uličico sredi bleščečega mesta. Toda, notranjost je še bolj presenetljiva. In kruh... in pivo... kaj tako dobrega nisem še nikoli okusil.«

Pustili smo ga, da je nekaj časa užival v okusu. Potem se mu je razvezal jezik in začel je pripovedovati.

Vse skupaj se je začelo, ko nas je obiskal general-major Hanz Fritz. Pravzaprav je to bilo sredi dolgoletne zvezdne vojne med Federacijo Gostosevcev in Unijo Draconis.

»Hm! Te vojne se spomnim!« je vpadel v besedo Stane Klep, naš »novinar na svobodi«, kot smo mu pravili. »Ko sem še delal pri Večeruh, sem kar precej o tem pisal. Čudna vojna skozi vesoljska prostranstva. Saj... Še danes ne vem, kdo je vojno dobil in kdo izgubil.«

Nierere se je prav tako zahahljal:

»Saj tudi sam ne vem, če se je vojna že končala. Še manj mi je znano, zakaj se je sploh začela. Verjetno zaradi prestiža. No, dobre stare Zemlje niti ni oplazila. Na življenje tukaj sploh nikoli ni vplivala.«

»Res je!« sem pokimal. »Kar nadaljujte!«

Federacija Gostosevcev ali Plejad in Unija Draconis sta se v prvo zvezdno vojno zapletli že kmalu po začetku kolonizacije. Kot sem rekel, nihče ne ve, kaj je pripeljalo dve človeški koloniji, ki sta narazen skoraj 10.000 svetlobnih let, da sta vodili najbolj nenavaden in čuden vojni spopad. Vojna ni nikoli posegla po katerem od matičnih planetov obeh političnih tvorb. Tako niti na planetu Amber ali kot je zabeleženo v zvezdnih katalogih, na Electra IV v Gostosevcih, niti na planetu Asuia, torej na Beta Draconis VI v ozvezdju Draco, ni bil izstreljen niti en sam naboj. Obe strani sta se izčrpavali le z gradnjo vse bolj bizarnih vesoljskih bojnih križark, ki sta jih pošiljali po lagrangejevih galaktičnih gravitacijskih avtocestah na stotine svetlobnih let daleč, da se spopadejo med seboj.

Sam sem služil na bojni ladji Jantara.

Videl sem, kako so se mu zasvetile oči in za trenutek je premolknil.

Ko smo se podali na lov na novo vesoljsko bojno križarko Rastaban, je bila Jantara že tehnološko zastarela. Vendar... nekaj prednosti pa smo le imeli. No, da bo slika moči bolj jasna, moram najprej opisati obe vesoljski ladji.

Ko so v Uniji Draconis splovili Rastaban, je ta bil najhitrejši in največji kos kovine v znanem človeškem vesolju. Po velikosti je za eno dolžino presegal našo Jantaro. Imel je posadko 150 ljudi in še prav toliko androbotov. Na krovu je imel 20 lovcev, dve izvidniški in servisno plovilo. Oborožena je bila z večsmernim laserskim topom tretje generacije, z vesoljskimi torpedi petih različnih vrst in še s čim, kar nismo uspeli izvohati.

Jantara je bila stara vesoljska bojna ladja na koncu svoje življenjske dobe. Na mnogih mestih je bil material na skrajni meji utrujenosti, zakrpan zaradi številnih mikrometeoritskih lukenj in bojnih projektilov. Naša posadka je štela le 50 mož in 30 androbotov, imeli smo sedem lovcev, dve splošni in večnamenski plovili, slabo umerjen večsmerni laserski top prve generacije ter le eno vrsto vesoljskega torpeda, ki ga je lahko odkril vsak otrok z malo bolj sofisticirano elektronsko opremo.

A glavni problem je bil pogon. Njihov je bil fuzijski D-He3, torej na devterij in helij tri. Dosegel je 0,088c ali okrog 8,8 odstotka hitrosti svetlobe. Naš zgarani katalizatorski fuzijski pogon D-D, torej devterij in devterij je dosegel le 0,068c ali okrog 6,8 odstotka hitrosti svetlobe. Teoretično so bili od nas hitrejši skoraj za eno tretjino. Poleg tega so bili naši solenoidni magneti že precej iztrošeni in tako je bil naš izkoristek okrog 85 odstoten. Dosegali smo hitrost nekje okrog 0,058c. Tako je bil nov, bleščeči Rastaban skoraj za 50 odstotkov hitrejši od nas. Tako je trdil naš tehmojster, vodja ladijske strojnice. Seveda se naš kapitan Srečko s tem ni strinjal.

Naša prednost so bila nova Bussardova magnetna jadra, ki so omogočala okretnejše manevriranje in hitrejšo zaviranje. In sončna jadra kot dodaten pogon, ki jih Rastaban sploh ni imel. Vendar... naša glavna prednost je bila ta, da je Jantari poveljeval kapitan Srečko.

Srečko je bil njegov nadimek, le redki smo vedeli za njegovo pravo ime. Njegov rod je izviral pet generacij nazaj nekje iz vaših krajev. Saj, zato sem tudi prišel na Zemljo in v tole vašo gostilno. Vedno me je zanimalo od kod izvira moj poveljnik. Moji daljni predniki pa so bili iz plemena Maninka na zahodu Afrike.

Almius Nierere je dvignil vrček in naredil nekaj požirkov. Odtrgal je kos kruha in ga počasi prežvečil. Užival je vsak trenutek v vsakem grizljaju. Zavedel sem se tišine, ki nas je obdajala. Gostje so molče pili svoje pijače in napeto poslušali pripoved temnopoltega gosta iz daljnih planetov galaktičnega Orionovega kraka.

Kot sem že rekel, se je vse skupaj začelo, ko nas je obiskal general-major Hanz Fritz, prava napihnjena žaba. Z njegovim obiskom se je vse obrnilo na glavo in moj težko prislužen

trimesečni dopust je šel rakom žvižgat. Ukazano nam je bilo, da se takoj lotimo Rastabana in ga sesujemo v zvezdni prah. Tako smo nejevoljno odpluli, da izpolnimo povelje.

Zagnali smo naš fuzijski D-D pogon in zaokrožili okrog jovialnega velikana Zeusa ali Electre IX. Ta nas je porinil proti matični zvezdi. Pognali smo se mimo Electre, ki nas je brcnila v rit s svojo gravitacijo in zalučala v temno vesolje. Razvili smo še sončna jadra in kmalu dosegli 0,05c, kar je začetna hitrost za skok v črvino. Čakali smo le še na magnetni špaget in...

»Magnetni špaget?« je vprašal Jože. »Kaj pa je to?« Almius je zajel sapo, da bi pojasnil, a ga je prehitel plešasti tehno maček Marjan:

»V vesolje se od zvezd raztezajo magnetne silnice. Nekje so redkejše, nekje pa gostejše. Najbolj goste spominjajo na preplet špagetov. Njihova energija je zelo močna in daje dovolj moči za izvedbo vesoljskega skoka. Potrebujejo jih za odpiranje črvine.«

»Da, res je!« je pokimal Nierere.

Skok skozi črvino še danes ni posebno zanesljivo opravilo. V tistih časih je bilo vse skupaj še bolj tvegano dejanje. Izhod je bil vedno nepričakovan, napaka pri izračunih je bila tudi do deset svetlobnih let. Vedno smo se bali, da se bomo izčrvili preblizu kakšni zvezdi in bi se ne mogli izogniti njenemu privleku. Tako bi nas njena masa potegnila k sebi in ladja bi se scvrkla v vroči heliosferi. Naš prvi cilj je bila zvezda Vega, ker smo dobili napotek, da se je tja odpravil Rastaban.

Iz črvine smo izskočili kot zamašek iz šampanjca na robu Veginega osončja. Tako smo lahko za zaviranje uporabili kar svetlobna jadra. O Rastabanu ni bilo ne duha ne sluha. Po treh ali štirih obkroženjih na standardni orbiti smo odkrili drobno sled helijevega izotopa tri in magnetno anomalijo, ki je ostala za Rastabanovim skokom skozi črvino.

Sledili smo mu in naslednji skok nas je pripeljal mimo Capelle. Tukaj smo vajo ponovili in le dobremu nosu našega kapitana Srečka smo se lahko zahvalili, da smo se izčrvili, prav tako kot Rastaban, pri Arcturusu.

Komaj smo pomolili nos iz črvine, so po vsej ladji zarjuli alarmi in Jantara nas je obvestila, da nas bo vsak trenutek zadel rastabanov torpedo. Še preden smo se utegnili prijeti za gravitacijska držala, nas je zadelo. Med tretjim in četrtem odsekom je vsekal velikansko luknjo v trup. Pri napadu smo izgubili enega moža in šest androbotov. Ranjenih je bilo še veliko več, a odlični usposobljenosti našega dohtarja Arhija se imajo vsi zahvaliti, da jih je spet pokrpal.

Skoraj nas je preklalo na dvoje. A stara lepotica je zdržala. Opotekli smo se po gravicestah Arcturusa. Pri tem smo imeli srečo, da smo poniknili izza jovialnega Arcturusa VIII. Plinasti velikan je pravzaprav rjava pritlikava zvezda. Oddaja kar obilno žarčenja vseh

vrst in povzročča velike magnetne izbruhe, ki motijo sledilne naprave. Poleg tega je v njeni ekliptiki veliko drobirja in tam se začneja še Arcturusov asteroidni pas.

Vendar Rastaban ni odnehal. Njegov kapitan, ta pesjan Valerian, nam je skozi magnetne špagete vztrajno sledil. Nekako nam je uspevalo, da smo zadrževali razdaljo, da nas njegovi torpedi niso mogli doseči. Kapitan Srečko je bolje izkoriščal graviceste in se skrival za asteroidi. A slej ko prej bi nas dobil, saj je bil naš trup res močno poškodovan. Vedno bolj smo se bližali samemu Arcturusu in se podili skozi asteroidni pas, ki nam je nudil vsaj osnovno zaščito. Še malo in bi pokukali na drugi strani ven. Zapluli bi na čistino, kjer bi nas Rastaban razsekal na drobne kosce.

Tukaj se je Kapitan Srečko domislil tistega znamenitega trika, ki ga še danes analizirajo vse vojaške akademije na Electri, Asteropi, Meropi, Maji, Taygeti, Celaeni in Alcyoni, skratka na vseh naseljenih planetih ob vseh zvezdah Gostosevcev. Pa morda še kje!

»Nikoli nisem nič slišal o kakšnem takšnem triku!« je rekel Marjan, naš znanstvenik pred upokojitvijo. Zavrnil sem ga:

»Saj! Tebe politika in vojaške zadeve tako ali tako nikoli ne zanimajo.«

»Tudi jaz o tem nisem nikoli slišal!« ga je podprl Črtomir, sodelavec iz Tehnomaga.

»Dajte, fantje! Umolknite in pustite našega gosta, da nam pove vse o tem znamenitem triku!« je strasti pomirjal Stane.

Almius je izkoristil naš mali prepir za nov požirek piva in košček kruha. Skrbno ga je pomočil v sol. Ko je obred zaključil, je nadaljeval.

Žrtvoval je eno od obeh večnamenskih plovil. Opremili smo ga z rezervnim sončnim jadrom in ga v spiralni poti zalučali proti Arcturusu. Z Jantaro smo se prihulili ob večji asteroid. Uravnali smo njegovo rotacijo tako, da je bila kamnita gmota nebesnega telesa vedno med nami in Rastabanom. Na drugo stran asteroida smo poslali le majhno sondo, ki nam je omogočala razgled. Želeli smo videti, če nam bo trik uspel. Pri tem smo skoraj izgubili mladega oficirja Johna Deppa. Prostovoljno se je javil, da požene Jagodo, tako se je namreč imenovalo večnamensko plovilce, v Hofmannovo trajektorijo proti Arcturusu. Vse je šlo kot po maslu, dokler nemirna zvezda ni bruhrnila nekaj lepih protuberanc v našo smer in zamešala graviceste.

John je ravno prav nastavljal trajektorijo Jagode in se pričel vračati s pomočjo reševalnega čolniča z razdalje kakšne astronomske enote na Jantaro, ko je prišlo do izbruha. Dobro ga je odpihnili z načrtane smeri. Sončni veter je zabrisal vse sledi in utišal radijske frekvence, da smo ga izgubili z vseh sledilnih naprav. Prav tako je zelo otežil komunikacijo z Jagodo, saj je bilo potrebno sončna jadra odpreti v točno določenem trenutku, če smo želeli, da

bi nam trik uspel. A dobro je bilo to, da je oslepilo tudi Rastabanovo elektroniko in se je možnost za uspeh zelo povečala.

Imeli smo nekaj sreče, da je nastopil majhen premor med nekaj zaporednimi izbruhi. Poslali smo signal in jadro na Jagodi se je razprlo. Večnamensko plovilo je bilo v tistem trenutku med Arcuturusom in Rastabanom. Ko se je jadro razprlo, se je izredno povečal njen eho, elektronski odmev. Da bi učinek še povečali, smo na robove sončnega jadra namestili tri velike magnetne generatorje za Bussardova magnetna jadra. Majhna Jagoda je v vesolje sevala energijo, ki je na detektorjih delovala kakor, da bi bilo tam nekajkrat večje plovilo. A to smo morali narediti v tistem trenutku, ko bi optične naprave zaslepila svetloba Arcturusa. Tako bi na Rastabanu ne mogli videti, kaj imajo zares pred seboj.

Trik je uspel. Rastaban je izstrelil torpedo, ki je nezmotljivo zadel Jagodo in jo sesul v sončni prah. Na Rastabanu so bili prepričani, da so uničili Jantaro. Takoj zatem so zagnali svoje motorje in se zagnali proti Arcturusu, da pridobijo ubežno hitrost za prostorski skok. Skrbno smo merili njihovo pot, da bi mogli izračunati, kam jih črvina vodi. A sončne protuberance so še vedno motile naše naprave. Te motnje so povzročile, da smo napačno izračunali parametre in Rastaban je bil izgubljen. Vendar...

*»Kaj pa se je zgodilo z Johnom?« ga je prekinil Jože. »Rekli ste, da ste ga skoraj izgubili!«
Nierere je pokimal.*

John je bil iznajdljiv kot tristo hudičev. Ko ga je odpihnilo, ga je tudi ožarčilo. Vendar je večino udara preprečil s tem, da je proti sončnemu vetru obrnil dno reševalnega čolna, ki ima tam debelejši zaščitni plašč. Ko ga je odneslo, je še sam dodal nekaj pospeška z lastnimi motorji. To ga je pognalo nazaj proti Arcturusu VIII. Rjava pritlikavka mu je dala spet pospešek, da se je pričel vračati nazaj proti našemu skrivališču izza asteroida.

Prepričani smo bili, da smo ga izgubili. Zato ga sploh nismo iskali, ko je Rastaban poniknil v črvino. Pričeli smo z najnujnejšimi popravili ladje. Nekaj nadomestnih delov smo imeli v skladišču, nekaj smo naredili na licu mesta. Pri tem smo uporabili kar kovine z asteroida. Ladjo smo nekako pokrpali, da je bila vredna vesolja. Skrbeli so nas skoki skozi črvine, saj bi lahko bile strukturne poškodbe tako velike, da bi nas sile podprostora hitro raztrgale.

Ko smo pospravljali ostanke z asteroida, nas je presenetil njegov glas, ki je prihajal skozi prasketanje ozadnega zračenja vesolja. Frčal je z neznansko hitrostjo kakšne četrte astronomske enote nad ekliptiko asteroidnega pasu spet nazaj proti Arcturusu. Praktično je bil za nas nedosegljiv. Pomislili smo, da je že drugič pogubljen. A kapitan Srečko se ni dal.

Rekel je, da ga bomo pobrali spotoma. Kaj več ni povedal niti potem, ko je imel dolg razgovor z Johnom na samem. Zagnali smo motorje in se zalučali proti zvezdi. Že čez nekaj ur smo Johna prehiteli z veliko hitrostjo in se zavihteli okrog Arcturusa. Njegova gravitacija nas je pognala nazaj proti Arcturusu VIII, rjavi pritlikavki. Ta nas je znova zavihtela nazaj proti centralni zvezdi. Tokrat smo bili v trajektoriji, ki se je križala s potjo Johnovega reševalnega čolnička. Ko smo odbrzeli nazaj, je Srečko dal signal, da je John pospešil reševalni čolniček do konca in mu je zmanjkalo goriva. A še vedno smo bili prehitri, čolniček pa prepočasen. Potem je kapitan uporabil Bussardova magnetna jadra. Kljub temu, da smo bili pripravljene na drastičen pojemek hitrosti, je Jantara ječala in se tresla kot šiba na vodi. No, na koncu se je vse dobro končalo. Kar sredi leta smo pobrali čolniček in še komaj živega Johna. Bil je kar dobro ožarčen, a naš zdravnik ga je spet pokrpal.

Manever je potrdil, da je Jantara sposobna plovbe, pa tudi skoka skozi črvino. A odločili smo se, da ne sledimo Rastabanu, temveč poiščemo najbližjo kolonijo in popravimo plašč bojne ladje. Tako smo se usmerili na Beta Hydri.

»Hm,« sem zamomljal. »Ali je tam sploh kakšna kolonija? Nisem slišal, da bi kdaj v to smer poslali kakšno odpravo.«

Nierere se je nasmehnil:

»Ne vem od kod je dobival naš kapitan Srečko svoje informacije. Tudi sam nisem vedel, da je tam kakšna kolonija. A ko smo prispeli tja, smo spoznali, da sta naseljena dva majhna planetka. Krožita okrog dvojne zvezde Beta Hydri. Alfa Hydri kroži na veliki razdalji okrog celotnega sistema in praktično ne vpliva na osončje zvezde Beta Hydri. Planetka krožita na skupni krožnici in drug okrog drugega, sta torej dvoplanetni sistem. Po svoje sta zelo podobna Zemlji z zelo zanimivim rastlinskim in živalskim svetom. A na njih živita dve popolnoma nasprotni si civilizaciji. Ne eni zagovarjajo zlitje z naravo in imajo posebno... hm... verovanje.« Tu so obiskovalcu zasijale oči. Nasmehnil se je in nadaljeval:

»To je na planetu Nature ali Beta Hydri IIIa. Na drugem pa prisegajo na tehnično civilizacijo. Vendar je planet Steam ali Beta Hydri IIIb zelo reven s kovinami in nafto. Za pogon uporabljajo paro, saj je rastlinski pokrov zelo obsežen in izdaten in je lesa za kurjavo dovolj. Poleg tega je planet poln gejzirjev in toplih izbruhov pare, kar mu daje ime. Na obeh pa so se odpovedali potovanju po vesolju.«

»Ali so vam sploh lahko kaj pomagali?« sem vprašal.

»Težko je bilo, saj niso imeli tehničnega znanja in tudi ne industrije, ki bi zmogla podpreti popravilo ali gradnjo vesoljskega plovila,« je pojasnil Almius.

»A nekako smo se znašli. Čeprav to ni bila največja težava.«

»Katera pa je bila še večja?« je zanimalo Jožeta, novinarja Žurnala. Nierere se je spet nasmehnil in rekel:

»Največja težava je bila kako spraviti posadko z Nature.«

»Zakaj pa?« je vprašal Marjan.

»Zaradi njihovega, kako bi rekel..., verovanja!« je odgovoril Almius in si obliznil ustnice.

»Zagovarjajo zlitje z naravo in hodijo okrog praktično oblečeni v... nič!«

»V nič?« je vprašal Stane, bivši Večerovec.

»Ja, goli in bosí so. In zagovarjajo, eh, kaj še, verujejo v svobodno ljubezen,« je rekel obiskovalec. Umolknili smo. Potem je Črtomir prikimal in polglasno rekel:

»Bi rekel, ja, da je bila težava!« Začeli smo se muzati in tudi gostilna je oživila. Gostje so pričeli glasno razpravljati o vsem, kar so slišali. Še posebej jih je razvnelo dejstvo o zanimivi veri na planetu Nature pri zvezdi Beta Hydri.

Medtem je pridrsal krčmar Franc in prinesel novo rundo piva. Počasi je pospravljaj prazne vrčke na svoj pladenj. Pri tem je znova vlekel na uho. Videl sem, da so tudi ostali naredili nekakšen polkrog, da bi bolje slišali pripoved temnopoltega gosta.

Vsekakor smo uspeli Jantaro dobro pokrpati. Vzelo nam je nekaj več časa kot smo sprva načrtovali. A potem smo brez težav zdrsnili v črvino in pokukali pri Delta Pavonis spet nazaj v navadno vesolje. No, tokrat smo malo zgrešili zaradi velikega oblaka vodika, ki je s svojo maso zamaknil črvino za pol svetlobnega leta stran od zvezde.

»Kako to, da ste skočili do Delte Pavonis?« me je zanimalo. »Saj skok verjetno ni bil kar tako, na slepo?«

Reči moram, da je bil kar tako, na slepo. Vsaj tako se mi je zdelo. In vendar nisem bil edini v posadki, ki nisem razumel logične verige razmišljanja našega kapitana. Toda niso mu zaman pravili Srečko. Ko smo se izčrvali nazaj v navadno vesolje, je Rastaban že bil tam v standardni orbiti okrog zvezde. Šele mnogo kasneje je pojasnil, kako je prišel na idejo, kje naj ga poišče. Ugotovil je, da Rastaban po sistemu »okrog riti v žep« potuje proti Gostosevcem. Gre za sistem magnetnih špagetov in poroznega tkanja vesolja, ki je omogočal neposredni skok iz Altaira do Asterope, v sam center Gostosevcev. Altair je najbolj oddaljena zvezda, vendar njena velikost in velik privlek omogočata zahrbtn skok čez velike razdalje v Orionovem kraku naše galaksije. Do Altaira pa vodi pot preko Delte Pavonis.

Razdalja med Jantaro in Rastabanom je bila prevelika, da bi lahko izstrelili torpedo. Njegov doseg je bil do deset tisoč astronomskih enot. Rastaban pa se je nahajal na okrog 32.000 astronomskih enot stran. Kaj dosti bliže tudi nismo smeli, saj je imel Rastaban torpeda z večjim dosegom. A kapitan Srečko je bil vreden svojega imena. Čeprav si moram pri tem tudi

sam pripeti majhno zaslugo. Odkril sem komet, ki je bil na poti proti Delti Pavonis in računi so pokazali, da bo šel izredno blizu krožnice Rastabanove standardne orbite. To je kapitana pripeljalo na idejo, da je torpedo privezal na komet. Seveda, takrat komet še ni imel repa, ker je bil sončni veter še šibak. Tako ni bilo težav zakavljati torpeda na komet. Tvegali smo vseeno, da bi predčasno eksplodiral. Morda sploh ne bi eksplodiral, če bi delec s kometa poškodoval kakšen del torpeda, ki bi ga odtrgalo.

Kot smo imeli najprej srečo, je kasneje nismo imeli več. Torpedo je dobil ukaz, da naj se spusti in usmeri na Rastaban. Vendar je prižemni mehanizem odpovedal in torpedo je razstrelil sebe in komet. Rastabana so zadeli deli nebesnega sla. Mislili smo, da ni utrpel resnih poškodb. A kasneje smo spoznali, da temu ni tako.

Nismo čakali, da se bojna križarka zapodi za nami. Za skok smo potrebovali hitrost, ki pa je v tistem trenutku nismo imeli. Proti zvezdi se nismo mogli usmeriti, saj bi nas prestregla Rastabanova torpedo ali pa njegov večsmerni laserski top, če bi prišli v njegov doseg. Kapitan Srečko je tako uporabil edino masivno telo, ki nam je bilo na voljo. To je bil oblak vodika, ki nas je zamaknil pri izstopu iz črvine. Uporabili smo vso moč naših D-D fuzijskih motorjev in razvili smo vsa sončna jadra. Le počasi smo dobivali potrebno hitrost. Rastaban se nam je vedno bolj približeval. Ko se je približal na doseg njegovih torpedov, smo zaznali, da jih pripravlja za izstrelitev. Prav takrat smo se srečno potopili v vodikov oblak, ki smo ga dosegli. Oblak je popačil sliko v elektronskih detektorjih. To nas je rešilo. Rastaban je izstrelil samo en torpedo, ki je švignil nekaj astronomskih enot mimo. Eksplodiral je brez učinka v praznem vesolju.

Preden so uspeli izstreliti naslednjega, smo pridobili začetno hitrost, našli magnetni voz in skočili do Luytene. Sicer le kakšnih osem svetlobnih let daleč, ker masa vodikovega oblaka ni omogočila večjega lučaja.

A tudi Luytene ne omogoča dolgega skoka, saj ima majhno maso. Tukaj je Kapitan Srečko pognal Jantaro do najvišje hitrosti. Ko sem mislil, da bomo skočili naprej, je ukazal uporabiti Bussardova magnetna jadra in sunkovito smo zavrli. Hitrost je bila nekaj nad mejo za podprostorski skok. Šele potem smo skočili. Če bi skočili pri polni hitrosti, bi nas zalučalo do Alfa Lacaille, težke zvezde. Od tukaj bi brez težav prišli do Altaira. Tako pa smo pristali v orbiti Beta Lacaille. Zvezdi sta več kot svetlobno leto narazen. Beta Lacaille je tudi tako majhna kot Luytene.

»Zakaj pa je zavrl?« je vprašal Jože. »Kar tako, brez vzroka to že ni naredil!«

»Seveda ne,« je prikimal Almius. »To je bil spet eden izmed njegovih trikov. Pri tako sunkovitem zaviranju se ustvari močna magnetna anomalija. Kapitan je vedel, da jo bo

Rastabanov poveljnik Valerian Kerkorian zagotovo opazil. Njegov namen je bil, da bi ga prepričal, da smo skočili neposredno do Altaira. Kar se je tudi zgodilo!»

»Odlično!« sem rekel. »Boste še eno pivo?»

»Prosim. Z veseljem!« je rekel obiskovalec. »Pivo tukaj je res odlično. Takega nisem pil še nikjer.« Videl sem, kako se je na obrazu lastnika krčme, starem Francu, zarisal zadovoljen nasmešek. Franc je tretji vrček prinesel z nekaj manj drsanja in z večjo hitrostjo.

Še ena stvar je bila dobra pri tem triku. Skok od Delte Pavonis do Altaira je brez težav. Skok od Luytene do Altaira pa je zelo problematičen. Vodi namreč z zgornje ekliptične galaktične ravni k spodnji diagonalno čez galaktični krak. Ta prehod, ki ga imenujejo Orionov preval, je povezan z zelo močnimi magnetnimi in gravitacijskimi silnicami. Vpliv temne materije in črne luknje v središču galaksije je zelo močan. Brez večjih problemov ga lahko premagajo le velike in čvrsto grajene ladje. Manjše vesoljske ladje se skušajo prebiti čez oviro z manjšimi skoki in stalno opravljajo drobne popravke trajektorije. Če tvegate dolg skok, je pod vprašajem integriteta vaše ladje ali pa se povrnete v vesolje na napačnem koncu. Poveljnik Rastabana je, kot sem že rekel, nasedel triku in se drzno pognal čez Orionov preval. Verjel je vase in v novo ladjo. Vendar je Altair dosegel močno poškodovan in z veliko izgubo ljudi in androbotov. Pri Delta Pavonis smo mu naredili več škode, kot smo mislili mi in kot je ocenil sam Valerian.

A smo tudi sami obtičali pri Beta Lacaille. V tistem trenutku še nismo vedeli, če je Rastaban nasedel triku. Kakor tudi ne, da je vseeno skočil in pristal močno poškodovan pri Altairu. Pri teh pospeševanjih in zaviranjih smo namreč porabili občutno preveč goriva. Tako smo iskali kakšen vodnat planet okrog Beta Lacaille, saj smo morali načrpati kar največ devterija. A Beta Lacaille je zvezda, ki ima samo en planet. Trd in železen planet, podoben vašemu Merkurju. Razvili smo sončna jadra in se odpravili do Alfa Lacaille. Ker smo pluli le na sončev veter, vožnja ni bila hitra.

Nekako smo se sprijaznili, da bomo Rastabana izgubili. Zavedali smo se, da bi se morali čim prej vrniti nazaj na Gostosevce, da bi povečali obrambno moč federacije. Vendar je najhitrejša pot vodila v vsakem primeru mimo Altaira. Pri Alfa Lacaille smo našli vodnat planet in se oskrbeli z devterijem. Potem smo skočili nazaj do Delte Pavonis in od tam do Altaira.

Altair je, kot vam je verjetno znano, samo 17 svetlobnih let oddaljen od Zemlje in je sedež tehnološko močne kolonije na planetu Techno ali Altair X. Techniki niso posebej zadovoljni, če jih nadlegujejo bojne križarke drugih kolonij. Seveda z veseljem trgujejo z gravicestami in magnetnimi vozli ter z ugodno lego črvine ob svoji zvezdi. Zaradi izredno hitre

rotacije, ki daje zvezdi eliptično sferoidno obliko, je še posebej primerna za zelo hitre in dolge skoke čez Orionov krak. Rastabanu je bila tehnološka civilizacija po volji, saj je hitro opravil servisne popravke. Novačil je tudi plačance, da bi izpopolnil posadko. Kerkorian se je ob tem zelo potrudil, da si je pridobil kar največ uslug z izsiljevanjem. Kar je imelo kasneje zanj neprijetne posledice.

Jantaro je kapitan Srečko namerno izčrvil v razdalji 50.000 astronomskih enot stran od Altaira. Ni se želel zapletati s Techniki. Nameraval se je le pogoditi za čim bolj poceni prehod skozi Altairsko črvino do Electre. Potreboval je tudi informacije o Rastabanu in o novih tehnologijah, ki bi jih lahko pridobil in uporabil za bitko z večjo in bolj oboroženo tekmico. Po začetnih pogajanjih so Techniki dovolili utirjenje v orbito okrog planeta Mag-o-mag ali Altair IX. To je plinasti velikan, ki je dovolj oddaljen od naseljenega planeta Techno, da bojna ladja ne predstavlja neposredne nevarnosti za njih. Istočasno pa je dovolj blizu, da omogoča kar udobno trgovanje. Planet uporabljajo tudi kot velikanski rudnik ogljikovodikov.

Najprej smo presenečeno spoznali, da naši federacijski tolarji tukaj ne veljajo kaj dosti. S podobno težavo se je spopadal tudi Valerian, ker so bili unijski drakarji prav tako malovredni. A s pomočjo našega trgovca in častnega veleposlanika smo le uspeli dogovoriti dovolj ugodno ceno. Potem smo si privoščili še tri dni dopusta, ki smo ga različno porabili. S kapitanom in ladijskim zdravnikom smo skupaj pohajkovali po planetu in iskali drobna darila za domače, ko smo naleteli na zanimivo novico v planetarnem internetu. Tudi Rastaban je krožil okrog Mag-o-maga. Obe ladji sta krožili v isti orbiti in z isto hitrostjo, le vsaka na svoji strani planeta zamaknjena za kot 180 stopinj. Zato se med seboj nismo videli. Techniki so zviti trgovci in jim je bilo takoj jasno, da ne smejo dopustiti, da se sovražnika pobijeta znotraj njihovega osončja. To nikakor ne bi bilo dobro za posle in trgovino.

Tistikrat je postal kapitan Srečko zelo zamišljen. Sedeli smo v kiberkafeju in tiho srebali vročo, kavi podobno tekočino. Le kapitan je počasi trkal po lončku z nohti in zrl na rob mize, kjer sta se sprehajala dva lokalna primerka drobnih živali, tukaj bi ju imenovali muhi. Kako jim pravijo domačini, še danes ne vem. Dolgo časa je tako razmišljal, saj sva z zdravnikom počasi popila vso kavo. Le kapitanov lonček je bil do dveh tretjin poln. Nenadoma se je predramil iz razmišljanja. V enem samem dolgem požirku je popil vso tekočino in stekel iz kiberkafeja. Tako se je začela zadnja bitka z Rastabanom.

Prvi ukrep je bil, da je posadki prepovedal izhod z Jantare. Preklical je vse dopuste in vse člane posadke takoj napotil nazaj na ladijski krov. Strogo nam je zabičal, da naj čim manj uporabljamo elektronske komunikacije. Pod kaznijo je bilo prepovedan pogovor s katerim koli domačinom na Technu, še manj je bilo dovoljeno dajati izjave novinarjem in urednikom

kibernovic. Potem je z zdravnikom Arhijem in menoj opravil nekaj nakupov, za katere smo porabili celo premoženje. Bal sem se, da jih bomo morali sami izplačati, ko se zadeva konča. A potem se je naša vlada izkazala za zelo dobrohotno.

Imel je nekaj dolgih pogovorov z našo šefico lovske eskadrilje in z glavnim pogonskim tehmojstrom, pa tudi z Johnom Deppom in na koncu praktično z vsemi. Dva dni pred začetkom operacije je na krovu pristala še luksuzna jahta našega veleposlanika. Kaj sta govorila, ne vem, vem pa, da je bil trgovski mešetar ob odhodu ves zaripel v obraz in se je ves čas oziral čez ramo kakor, da ga kdo zasleduje ali celo preganja. Njegova naloga je bila, da prepriča Technike, da se ne vmešajo v spopad. Kar je imelo tudi določeno ceno.

Naslednji dan so priplule s planeta Techno servisne ladje in na Jantaro privarile cel grozd lažnih delov. Ko so končali, je bila Jantara videti kakor stara, osmojena črpalna ladja. Techniki so namreč iz zgornjih plasti plinastega velikana Mag-o-maga, okrog katerega smo krožili, črpali ogljikovodikove in dušične pline. Tam je bilo na stotine takšnih črpalnih ladij in Jantara se je navidezno prelevila v eno od njih.

Prižgali smo motorje in se pospešeno zagnali po orbiti na srečanje z Rastabanom. Kakor je kapitan Srečko upal in načrtoval, Valerian ni posumil ničesar. Ko je spoznal svojo zmoto, je bilo prepozno. Naš večsmerni laserski top je najprej raztalil in odpihnil njihov top. Torpedov nismo mogli uporabiti ne mi in ne oni, saj je bila razdalja prekratka in škodili bi tudi sami sebi.

Potem so se pognala v boj lovska plovila. Čeprav jih je bilo več kot naših, smo izvojevali zmago s pomočjo našega topa. Z laserjem smo se zatem lotili še njihovega trupa. Na nesrečo smo spregledali njihovo tehnično plovilo, ki se je v samomorilskem napadu pognalo na topovski segment in ga zveržilo tako, da top ni bil več uporaben. Srečko je zagnal Jantaro proti Rastabanu, ki se je pričel umikati. Očitno smo mu poškodovali del pogonskega odseka, saj je bil zelo počasen. Kmalu smo ga dosegli in se prisesali nanj. Videl sem, kako so se z Rastabana pognali reševalni čolni. V njih so z ladje bežali plačanci in reševali svojo kožo. Niso se imeli za kaj boriti, saj jih Valerian še sploh ni zmozel poplačati za njihovo službo.

Naši androboti so v naskoku zavzeli Rastaban. V nekaj trenutkih so počistili glavni krov in prodrli do poveljniške sobe. Rastaban je bil v naših rokah. Prav tako tudi Valerian Kerkorian. Ko se je vse zaključilo, so nas obkrožile Technicijske vojaške sile. Po dogovoru bi jim moral Srečko prepustiti poškodovanega Rastabana. A vedel je, da bi jim dal v roke tehnološko dobro opremljeno in oboroženo ladjo, ki bi jo bilo mogoče z malo napora hitro usposobiti. Sam je tudi ne bi mogel spraviti skozi Altairovo črvino do Gostosevcev. Tvegati bi spopad s Technicijsko vojsko. Zato je uredil tako, da se je zdelo, da mu je po nesreči bojna

križarka ušla izpod nadzora. Zdrsnila je v spirali proti površju planeta, kjer so jo potem globoko spodaj zmečkali silni pritiski nekaj sto kilometrov debele atmosfere plinastega velikana.

Ujete može z Rastabana smo zaprli na šesti krov v Jantari. Preostale androbote z Rastabana in naša lastna torpeda ter vso težko oborožitev smo potem prepustili Technicijcem kot odškodnino in kot opravičilo za neprijetno nezgodo. Saj so jo sprejeli, a pri tem se je videlo, kako so njihovi pogajalci škrtali z zobmi. Tudi v črvino nas niso zlahka pustili. Vendar jih je kapitan Srečko le uspel prepričati, nekaj z besedami, nekaj pa še z dodatnim plačilom.

Almius Nierere je nagnil vrček in izpil še zadnja dva požirka. Med tem so gostje v gostilni začeli glasno razpravljati o povedani zgodbi.

»Bi mogoče še en vrček piva?« sem vprašal. Nierere je odkimal:

»Raje ne! Se me že rahlo prijemlje.« Pogledal je na uro in se zdrznil.

»Oh! Kar dolgo sem se zadržal tukaj. Bilo je res prijetno, vendar moram še nekaj opraviti. Tudi zato imam piva za danes dovolj!«

»Kakor želite!« sem odvrnil. »Res mi je bilo v veselje, da sem vas spoznal. Nikoli si nisem predstavljal, da se bom kdaj rokoval s tako slavno osebnostjo.« Nierere se je nasmehnil in mi podal roko. Prijel sem jo, jo čvrsto stisnil in rokovala sva se. Potem je podal roko še preostalim štirim prijateljem.

Stopil je do šanka in Francu naročil, da mu naj proda še eno pivo za zraven.

»Žal!« je odmahnil z glavo stari Franc. »Ne bo šlo! Pivo je mogoče ekskluzivno dobiti le v gostilni.«

»Toda ta je za mojega starega prijatelja, ki nikakor ne more priti sem,« je vztrajal Almius.

»Res! Opravičujem se. Vendar vam piva za po poti ne bom prodal. Lahko imate še tako dobrega prijatelja, vendar bo moral priti na pivo sem, v gostilno!« je zatrmoglavil Franc. Almius se je presenečeno zazrl v krčmarja. Potem je sklonil glavo in tiho zamrmral:

»Prav! Naj bo po vaše!« Krčmarjeve obrvi so postale sršeče, oči široko odprte in glas skrivnostno tih:

»Tako je, naj bo po moje. Piva za zraven ni mogoče dobiti.« Almius je ponovil:

»Piva za zraven ni mogoče dobit!«

»Tako je prav!« je rekel Franc in Almius je ponovil s tihim in brezvoljnim glasom:

»Tako je prav!«

»Sedaj se poslovite in dobrodošli spet prihodnjič!« je ledeno ukazal Franc. Nierere je ponižno odgovoril:

»Sedaj se poslavljam in vidimo se spet prihodnjič!« Zadel se je v barski stol ob šanku in mlahavo odkorakal do vrat. Tam se je še enkrat ozrl po prostoru in stopil na uličico.

Zmedeno sem opazoval zapirajoča se vrata in krčmarja Franca. Ta se je ozrl proti meni in njegov pogled me je prestrašil. Nekaj nezemeljskega je bilo v njem. Umaknil sem svoj pogled in se zatopil v živahno debato, ki so jo vodili moje štirje prijatelji.

PLANET EROS

Naslednji četrtek smo še vedno razpravljali o Almiusu in o Jantari, pa še o Rastabanu in magnetnih špagetih. Vedno znova in znova smo se vračali tudi na planet Nature pri zvezdi Beta Hydri. Pa ne samo mi, tudi drugi gostje so kar naprej razpravljali o planetu golih, ki jim je seks vera in smisel življenja.

Enako je bilo še četrtek za tem. Ko je naša družba zasedla rezervirano klop v kotu, je za šankom že sedel tujec v modrih oblačilih. Ko se je kasneje obrnil, smo se zavedli, da je to delovni kombinezon. V miru je pil svoje pivo in globoko sklonjen risal nekaj v lužico, ki je nastala, ko se je voda scedila s kozarca na gladko površino šanka. Znova so se strasti razvnele, ko je nekdo omenil planet Nature. Postajali smo vedno bolj glasni. Strasten razgovor je osušil grla in Franc je zadovoljno in filozofsko počasi nosil vedno nove vrčke piva na mize.

V trenutek tišine je ostro zarezal medklic gosta za šankom:

»Nature pri Beta Hydri je mala malica proti temu, kar sem doživel na planetu Eros!« Ko smo se presenečeno zazrli proti njemu, je dvignil vrček in zaklical:

»Na zdravje!« Izpil ga je in vrgel proti Francu:

»Še enega prosim!« Medtem smo se zavedli in z vseh strani so deževali klici.

»Kaj je bilo na Erosu!«

»Pripovedujte, kaj ste doživeli!«

»Plačam vam pivo, kaj eno, tri, le če bo zgodba dobra!« Skrivnostni gost je prikimal:

»Prav! Povedal vam bo zgodbo. Ampak, da smo si na jasnem... Kdor ima kakršnekoli moralne pomisleke, naj kar zdaj zapusti gostilno.« Premolknil je in se oziral naokrog. Ker se ni nihče zganil, je nadaljeval:

»Verjetno med vami ni nobenega mlajšega od šestnajst let. Saj vem, da bi ga krčmar ne pustil noter!« Zadovoljno je pokimal. Odpil je še dva ali tri požirke iz vrčka in pričel pripovedovati.

Planet Eros je četrti planet zvezde Cygni Laboda prav na koncu Orionovega kraka. Njegova kodna oznaka je Cygni Laboda IV. Od Zemlje je oddaljen dvanajst tisoč svetlobnih let in okrog osemdeset skokov skozi črvine. Če še nisi vajen flipanja skozi podprostor, se do tja zagotovo navadiš in tudi vsaka vesoljska slabost te za vedno mine.

Človeška radovednost in seveda neumnost prav tako, je majhno skupino kolonov gnala pred kakšnimi tridesetimi leti prav tja na konec kraka. Poglejte ...

Gost je pokazal na značko na prsih svojega kombinezona.

»Poznate ta emblem?« je vprašal. Jože, novinar Žurnala, je zbiratelj medalj in emblemov. Takoj se je izkazal s svojim znanjem.

»To je simbol Galaxy Colonia Protectiva, s kratico GCP,« je odvrnil. Gost se mu je priklonil.

*»Res je! Colonia Protectiva je zaščitna organizacija za kolone, naseljence novih svetov.«
Spet je odpil nekaj požirkov iz vrčka in nadaljeval.*

Naša naloga je, da spremljamo naseljence na njihovi poti in jim pomagamo, ko se kaj zaplete. Prav tako smo edini, ki vodimo natančen seznam vseh naseljenih svetov in vseh svetov, kjer naselitev propade. Moja naloga je bila, da sem spremljal poselitev osončja zvezde Cygni Laboda. Bil sem novinec v izvidniški misiji, ki je opredelila planet Eros kot najbolj primerne za naselitev. Praktično je zelo podoben Zemlji. Zelo kvaliteten planet, živalstvo in rastlinstvo ustrežata stopnji razvitosti vrečarjev na Zemlji. V glavnem obvladljiv in nenevaren živalski in rastlinski nabor.

Izvidniške misije podajo le glavne parametre. Običajno traja misija tri do šest mesecev in opredelimo lahko le najosnovnejše bivanjske elemente. Na tej osnovi se izdelajo priporočila in navodila za poselitev. Dejansko kvaliteto planeta opredelijo koloni sami. Vsi se zavedajo, da so poskusni zajci. Še posebej, ker se pri nekaterih planetih šele v tretji ali četrti generaciji naseljencev pokažejo posledice, ki zelo otežijo kolonizacijo ali jo celo zatrejo.

Po moji zadnji misiji na Canopis Draconis IV, potem ko smo v vesolju pobrali brodolomca, osamljenega vesoljskega volka, ki se nam je kasneje pridružil, sem bil že praktično v pokoju. A potem me je častitljivi proktor poklical k sebi. Mislim, da je bilo pred tremi leti. Ja, bo že držalo! Izkazalo se je, da sem še zadnji preostali član izvidniške ekipe, ki je bila na Erosu. Rekel mi je:

»Simon, težavo imamo! Pred petimi leti so se na Erosu zadnjič oglasili. Ne odgovarjajo na noben poziv!«

»Ali je bil poslan poslednji oglednik?« me je zanimalo.

»Poslali smo mojstra oglednika Guilerna. Po pristanku se je oglasil. Potem pa nič več. Detektorji za globoko vesolje so še nekaj časa prejeli signal z ladje. A je tudi ta kmalu utihnil. Sedaj smo v fazi omega,« je rekel proktor.

Simon, naš gost, je za trenutek premolknil.

»Vem, da verjetno poznate delovanje GCP, vendar moram pojasniti nekaj načel, ki nas vodijo pri našem delu. Faza omega je namreč zadnja, ki jo uporabimo, preden izbrišemo planet s seznama. Alfa faza je raziskovalna faza, ko z različnimi metodami opredelimo planet, ki je morda primeren za kolonizacijo. Beta faza je pristanek na planetu in določitev osnovnih habitatnih parametrov. Tukaj damo številčno oceno primernosti za bivanje v razponu od ena do sto. Planet, ki je še primeren za kolonizacijo brez večje podpore, mora doseči vsaj trideset točk. O drugih fazah ne bom na široko razglabljal. Kolonizacijo spremljamo po opredeljenih standardih.

Če se kolonija preneha odzivati po pravilih, pošljemo poslednjega oglednika. Če se tudi ta oglednik izgubi, sledi zadnja faza omega. V kolikor izgubimo še omegarja, torej zadnjega oglednika, je za nas zadeva zaključena. Planet damo na seznam nenaseljivih planetov. Vsako nadaljnje pošiljanje ljudi in vesoljskih ladij je čista izguba in vsem odsvetujemo, da potujejo na te planete.«

Večerovec Stane se je pozanimal:

»Torej koloniste enostavno pozabite?« Gost je pokimal.

»Seveda! Ne moremo si privoščiti, da izgubimo več kot dva kontrolorja in dvoje vesoljskih ladij. Če se kolonija zaradi kakršnegakoli vzroka ne odziva, je za nas več ni.«

»Torej je možno, da se nekatere kolonije na ta način tudi osamosvojijo?« je vrtal Stane dalje.

»Vsekakor je to možno,« je rekel Stane in odpil nekaj piva iz vrčka. »Vendar se je v večini podobnih primerov vrnil ali se vsaj javil eden od obeh oglednikov. V tem primeru predamo primer CVA, torej Centralni vesoljski agenciji, ki ustrezno strokovno in politično ukrepa. Saj veste, da se z njimi ni šaliti. Doslej so se še vse odcepljene kolonije vrnile pod okrilje Zemlje.«

Zamišljeno smo žulili naše pivske vrčke, ko je eden izmed ostalih gostov vprašal:

»No, kaj se vam je torej pripetilo na tem erotičnem planetu?« Simon, naš gost, je pokimal in nadaljeval z zgodbo.

Tako sem torej postal omegar. Ni prijetno delo, vendar je plačilo božansko. Poleg tega sem bil že v tistih letih, ko je upokojitev še edina možnost. Nekaj dodatnih kreditov bi mi prišlo prav. Vendar... Prvo razočaranje me je doletelo na raketodromu, kjer sem dobil staro lupino, ki se je ječaje upirala pri vsakem skoku v črvino. Pri tem je komaj dosegla hitrost za skok. Najprej je šlo po ustaljenem tiru mimo Sonca do Altaira. S pomočjo Techno tehnologije in magnetnih silnic jajčastega sonca sem skočil čez Orionov preval. Vse tja do NGC 7621, mislim da kolonisti tisti zvezdi pravijo Reperbahn, ali nekaj podobnega, kar je, kolikor se spomnim, zneslo okrog šest tisoč svetlobnih let. To je bilo nekako na pol poti. Tudi tam niso nič vedeli, kaj se dogaja s kolonisti na planetu Eros.

»Kako, da ste dali planetu sploh takšno ime?« je vprašal eden izmed gostov. Simon je zamišljeno pokimal:

»Kaj vem, na alfa ekspediciji smo bili vsi mladi in razposajeni. Planet je dišal kakor mlado dekle in nekdo je bleknil, kar mu je prišlo na misel. To je to! Tako smo planet poimenovali Eros. Ne da bi se prav zavedali, smo mu dali pravo ime.«

»Uh, zanimivo!« je vzkliknil drugi gost. »Pripovedujte, kar pripovedujte! Natakaj, še eno rundo piva za vse.«

Gospodar je pričel počasi prinašati nove polne vrčke, misijonar protektor pa je nadaljeval z zgodbo.

Tako sem po nekaj skokih le pristal v standardni orbiti planeta Eros. Za Cygni Laboda vam ne smem izdati galaktičnih koordinat, saj pri GCP ne želimo, da bi se vroče glave podale na planete, ki smo jih zbrisali s seznamov. Še več, celo zakon Združenih držav Zemlje mi izrecno nalaga molčečnost. Saj veste: greh se pove, grešnika pa ne.

V naslednjih dneh sem se ravnal po protektorskem priročniku. Klici iz orbite niso dali nobenega rezultata, planet-dot-com ni pošiljal nobenih podatkov. Vključen je bil, a prejemal sem samo nosilni signal. Poizvedovanje in pošiljanje podatkov ni dalo nobenih rezultatov, podatkovne banke so bile prazne, izbrisane v nulo. Tudi trojanec ni dal nobenega rezultata. Program je ustvaril dvosmerno povezavo, a na zaslon sem dobil prazno komunikacijsko sobo. Povezal sem se celo na kamere v postaji, a vse so kazale prazne prostore, kolonistov ni bilo videti nikjer.

Potem sem počil na planet robosondo. Lepo je zdrsnila po komunikacijskem nosilnem žarku do njihovega prvega mesta. Prvo mesto je naselje, ki ga kolonisti zgradijo ob prvem pristanku. Običajno je to kar na tisti točki planeta, ki jo določimo v alfa misiji. Tudi ta je pokazala prazne prostore, zgradbe in ulice. Vse je očitno delovalo, le ljudi ni bilo nikjer. Potem je nekaj uničilo sondo.

»Kaj je bilo to?« je nestrpno vprašal eden od poslušalcev.

»Počakaj, saj bo povedal. Ne prekinjaj ga,« so ga drugi utišali. Protektor se je samo nasmejal. Izkoristil je premor za nov požirek piva.

Poslal sem naslednjo sondo, a je tudi ta doživela usodo prve. Vendar je ta le ujela neko gibanje. Ko sem analiziral posnetek, se mi je zdelo, da je bilo na sliki mogoče prepoznati golega moškega. Posamezne slike so bile zelo zabrisane, še digitalno ostrenje ni dalo dobrega rezultata.

Na voljo sem imel samo še eno robosondo in nisem je želel izgubiti. Na vseh frekvencah sem na planet pošiljal standardno GCP sporočilo, da sem v orbiti in naj se morebitni preživeli javijo na kakršen koli način. Po omegarskem postopku bi to bilo dovolj. Počakati bi moral samo še mesec dni. Med tem bi opazoval površje planeta s 16 geostacionarnimi sateliti, ki jih kolonisti po zakonu morajo pripeljati s seboj in jih ustrezno namestiti ter postaviti v funkcijo. Okrog Erosa predpisanih satelitov ni bilo. Omegar ima s seboj tri nadomestne, ki jih lahko postaviš na visoko orbito, da pokrijejo ves planet, seveda pa je njihova natančnost slabša. Tako sem izstrelil moje tri satelite.

In sem čakal predpisani mesec dni. Nič se ni zgodilo. Saj bi lahko odpotoval nazaj. A nekaj me je le pritegnilo. Mislim, da je bil to spomin na razposajene dni alfa odprave. Mogoče pa tudi dejstvo, da je to bila moja zadnja odprava pred upokojitvijo. Omegarji imamo kar nekaj pooblastil, ki nam omogočajo, da pravila protektorskega priročnika prilagodimo. Čeprav tudi za to obstajajo pravila v specialnem omegarskem priročniku. A priznati moram, da sem potem prekršil še ta pravila. Splačalo se je, čeprav sem za to izgubil vse bonitete, ki sem jih nabral v vseh letih službe v GCP.

Med poslušalci je nastal nemir. Drezali smo se in napeto pričakovali, kakšno bo nadaljevanje zgodbe.

Skratka, stlačil sem se z nekaj nujne opreme v planetni čoln in čez nekaj minut sem brez problemov pristal na kozmodromu. Da malo skrajšam, vsi sistemi so delovali brezhibno, le v zgradbi me ni pričakal nihče.

Ker ni bilo nikogar, sem nepooblaščno vstopil v podatkovne sisteme in kmalu ugotovil, daje vse zbrisano v nulo. Nikjer ničesar o ničemer. Ljudje, kakor da so se vdrli v tla. Pričakoval sem porušeno mesto, razbita vrata ali okna, na tleh ležeče in obglodane ali razkosane ljudi, kar sem imel priliko videti na planetu Maharadja, kjer so veliki mesojedi zbrisali vso kolonijo. Tam smo spregledali, da je živalstvo ustrojeno tako, da se nekaj nenevarnih bitij sestavi v grozljive simbiote, ki so praktično neustavljivi. Poleg tega so planet naselili kolonisti, ki so dosledno prakticirali filozofijo nenasilja nad naravo.

Videl sem kolonijo, ki jo je zbrisalo rastlinje. Prerasli so jih mahovi ali nekaj temu podobnega. Na začetku je bilo vse v skladu s priporočili GCP. Kolonisti so kljub izrecni prepovedi pričeli z gojenjem vinske trte. Vnos neavtohtonega rastlinstva, predvsem pa alkohol, so povzročili neznanski rastlinski vihar. Tisti mahovi so kolonijo prerasli v nekaj urah. Poslali so le klic na pomoč in potem so doživeli krut konec. Na planetu Freedawn še danes divja neustavljivi rastlinski vihar. Vse se je prepletlo v nekakšno več kilometrov visoko zeleno džunglo in pot stoterimi plastmi klorofilnih nanosov trohniijo človeške kosti.

Naj nadaljujem, kaj je bilo na Erosu. Nekaj ur sem marljivo pregledoval podatkovne banke in pričel sem domnevati, da je bilo brisanje podatkov nekako povezano z nekakšnim magnetnim pojavom. Skoraj sem bil prepričan, da je ta pojav povzročil tudi, da so bili prizadeti ljudje. Pričel sem zbirati dokaze za mojo tezo, ko sem zaslišal korake.

Na vratih se je pojavil Erik Hundradson, vodja odprave. Zaprepadeno sem ga opazoval. Pred leti, ko sem zapustil kolonijo, je bil nekakšen neurejen in zavaljen ded nezdravega videza. Zdaj pa je bil postaven, visok, slok in čisto zdravje mu je sijalo z obraza. Skoraj ga nisem prepoznal. Pred menoj je stal skoraj gol, le okrog ledij je imel opasano brisačo, ki je bila na

boku speta s sponko. Pomislil sem, da ima morda zamračen um. Toda ne. Gledal me je z bistrimi očmi in se mi smehljal. Rekel je:

»Pozdravljen, Simon. Vidim, da prihajaš kot omegar. Vsekakor po pričakovanjih in natančno v skladu s priročnikom. Kar takoj te vprašam: ostaneš z nami kot tvoj predhodnik prostovoljno ali pa te na silo zadržimo tukaj?«

»Kako? Kaj?« sem vprašal in se pričel umikati ritensko. Pogledoval sem skozi okno k mojemu plovilu. Videl sem, da se nekaj golih moških in žensk trudi, da ga priklopijo na vlečno vozilo in odpeljejo v hangar.

»Nekaj časa ti bomo omejili gibanje,« je rekel. »Potem te postavimo pred zbor erotomanov in se boš izjasnil, kakšna je tvoja volja.«

»Meni nihče ne bo omejil gibanja, nihče, jasno, noben rotomanski ali kakršenkoli zbor,« sem protestiral. »Dobro veš, kakšne so moje pristojnosti omegarja. Ta reč tukaj smrdi do neba. Dobro veš, da bom skladno s predpisi zapisal svoja opažanja. Nič več in nič manj. Saj to ni nič strašnega. Kolonija se ravna po pravilih. Zemlji priznava avtoriteto in ji plačuje davke v naturi ali v denarju. Kako in na kakšen način to naredi, pa nas nič ne briga. Tako velja na stotinah kolonij in tako bo tudi tukaj.«

»Pa ne bo! Naš slučaj je nekaj posebnega.«

»Vsi pravijo, da so nekaj posebnega. A to je zato, da bi se izognili plačilu dajatev. Sam predpisov in zakonov nisem napisal. Moja naloga je, da jih izvršujem. Četudi se ne strinjam z njimi!« sem trmoglavil dalje. Pri tem sem mrzlično razmišljal, kaj naj naredim, da se izvlečem iz težav. Erik je deloval zelo atletske in močno, samozavesten je bil in to mu je dajalo prednost. Pripravil sem se na fizični obračun.

Toda Erik se je obrnil in rekel:

»Kakor hočeš! Zdaj ti je odvzeta prostost.«

»Saj me nisi vtaknil v lisice!« sem presenečeno rekel. Obrnil se je spet nazaj.

»To ne! Tvoj planetni čoln je pod ključem. Zdaj si ujetnik na Erosu. Lahko greš kamor želiš in počneš, kar te je volja. Le do čolna ne moreš.«

»Bodi preklet, ti in tvoji...« sem zasikal.

»A, še to. Drugih vesoljskih plovil ne Erosu ni več. Smo jih že vse razstavili in pretopili v koristnejše izdelke. Zdaj pa mi oprosti, imam pomembno zadevo, ki jo moram opraviti.«

Ko je zaprl vrata, sem pričakoval, da bom zaslišal zaklepanje vrat. Toda slišal sem samo njegove mehke, bose korake. Pričeli so pospeševati in nenadoma sem spoznal, da je tekel po hodniku.

Še sam sem stekel po hodniku in ven na pisto in naravnost proti hangarju, kamor so spravili moj vesoljski čoln. Pričakoval sem, da me bo kdo ustavil že na betonski pisti. Pa ni bilo nikjer nikogar. Še okrog hangarja ne. Vendar se nobena vrata niso dala odpreti. Potreboval sem kakšno orodje, kakšen osebni komunikator, kakršnokoli e-napravo da sesujem vstopno kodo. Stopil sem v prostor ob hangarju in tam me je skoraj vrglo nazaj.

Moški in ženska, dva od tistih, ki so porinili moje plovilo v hangar, sta bila sredi spolnega odnosa. Sploh nista slišala, da sem vstopil. Videla sta le drug drugega in se tako divje natepavala, da nisem mogel verjeti. Tako kot Erik, sta bila videti sloka, mišičasta, porjavela in njuni telesi sta sijali od zdravja. Ne vem, kako bi to drugače opisal. Mislim sem stopiti k njima in ju nasilno prekiniti, bil sem se pripravljen celo stepsti, samo da pridem v hangar in do čolna. A slo, ki ju je nosilo v njunem ljubezenskem zanosu, je bilo zelo močno. Še posebej, ker sem bil tam v vesoljski ladji že dolgo brez ženske, sem le stal tam in gledal.

Med gosti v gostilni je nastal vesel hrum. Pripovedovalec se je zamišljeno zazrl v vrček, ga dvignil in ga vsega izpraznil do konca. Ko ga je postavil na mizo, so se zaslišali medklici:

»In potem? Kaj se je zgodilo potem!«

»Potem,« je rekel Simon, premolknil za trenutek in nadaljeval.

Kot kakšen voajer sem ju gledal, dokler nista končala. Povem vam, da je bil to najbolj divji seks, kar sem jih do tedaj videl. Takrat se je ženska zavedla moje prisotnosti in je rekla:

»Prišlek, fuj!«

»Oblečen prišlek! Da te ni sram!« je rekel moški in pljunil proti meni. Odskočil sem, da me pljunek ni zadel. To me je tako presenetilo, da sem kar obstal. Onadva sta vstala in odšla. Premaknil sem se šele, ko so se vrata treskoma zaprla.

Gostje v gostilni smo po tem zagnali takšen hrup, da ni bilo mogoče vzdržati.

Čez nekaj časa se je vse pomirilo in omegar je lahko nadaljeval zgodbo.

V naslednjih dneh sem poskušal priti zadevi do dna. Naseljenci so se me izogibali. Nikjer ni bilo mogoče nikogar najti. Naprave, ki so bile bistvene za mojo pot nazaj, so bile vse razbite do zadnjega čipa. Ker je na kozmodromu zmanjkalo hrane, sem šel na daljši potep. Stavbe okrog pristana so bile prav tako prazne. Hrane ni bilo kaj veliko in sem že čutil lakoto.

Čez nekaj dni sem se spet vrnil nazaj in odkril, da so med tem vrata hangarja, kjer je bil moj vesoljski čoln, zavarili.

V eni od hiš sem našel delujoč računalnik, kjer sem našel podatke, katere rastline je na planetu Eros mogoče jesti. Zdaj vem, da so mi to postavili nalašč. Hodil sem na vedno daljše izlete in nekega dne naletel na dobro utrjeno stezo, ki je vodila po strmem pobočju in med gostim rastlinjem do izvira. Voda je tekla izpod skale in se nabirala v jezerce.

Ko sem prvikrat stopal tja dol, mi je zdrsnilo in korenine so mi raztrgale kombinezon in opraskale nogo. Na levi nogi je zevala kar dobra rana, ki sem jo dobil zaradi štrlečega ostrega kamna. Ko sem se pobral, sem zagledal ta mali tolmun s kristalno zeleno vodo. Vsa kotanja je dišala, kakor da sem potopljen v lonec medu.

Ker se mi je delala megla pred očmi zaradi lakote, bolečine in jeze nase, ker sem padel, nisem postopal v skladu s pravilnikom. A tudi iz prejšnje odprave mi je bilo znano, da je voda na Erosu enaka vsaki vodi na vseh planetih. Zajel sem vodo in izmil rane z njo.

Naslednji trenutek sem presenečeno zrl dol na nogo, saj so se pričele rane zapirati in čez nekaj minut ni bilo nikjer sledu o njih. Ta večja se je celila dobro uro. Zajel sem vodo in jo nekaj tudi popil. Lakota je popustila in počutil sem se mnogo bolje.

Tako sem nekaj časa ostal tam ob tolmunu. Hrane je bilo v okolici mnogo, rastje je bilo bujno in tudi veliko zdravih plodov je bilo na njem. Z vsakim dnem se je moje počutje izboljševalo in zdelo se mi je, da sem se okrepil. Imel sem obrabljeno koleno, ki me je mnogokrat bolelo. A vsak dan je bilo bolje in sem lahko čvrsto hodil. Na začetku se mi vse skupaj niti ni zdelo preveč čudno, a ko sem nekega dne šel z roko skozi lase, sem začutil, da so se okrepili, zgostili in postali čvrstejši. Šele potem sem se zavedel, da si že nekaj časa nehote in nevede popravljam lase, ki so mi silili na oči.

To me je prebudilo in odpravil sem se nazaj na kozmodrom. Iz ogledala v eni od hiš me je pozdravil neznanec. Šele čez nekaj trenutkov sem se zavedel, da vidim samega sebe, kakor sem se videl, ko sem imel kakšnih petindvajset ali trideset let. Čvrsti, gosti lasje, zarjavelo telo, mišice, zravnano telo. Pokal sem od zdravja... in od želje. Po ženskem telesu, po seksu, po vonju in mehki ženski koži. Bolj, ko sem se ogledoval v zrcalu, bolj je postajalo vse skupaj neznosno. Komaj sem se obvladoval.

Stekel sem v laboratorij in postalo mi je jasno, zakaj so bile nekatere ampule in nekateri stroji v uporabi. Isto se jim je dogajalo kot meni in hoteli so vedeti, kaj se jim dogaja. Kako se lahko človek pomladi? Kaj je tisto, kar tam zdravi človeka. Nikoli nisem bil tako zdrav, nikoli nisem tako sijal od zdravja, kot prav zdaj. V tolikih letih sem se navadil na drobna zbadanja, težave s kostmi, prebavo, mišicami, zobmi ali s sklepi. Niti zavedal se nisem, kaj vse me ovira.

Hlastno sem vzel vzorec krvi in tkiva. Drobna ranica se mi je takoj zaprla. Vreznin nisem čutil kot bolečine, temveč prej kot nekakšno motnjo, rahlo neprijetnost.

Ko sem dobil rezultate, sem videl, da v krvi plavajo drobcene zelenkaste paličice, nekakšni koki. Dobro jim je delo v moji krvi in očitno je bila tudi moja kri z njimi zelo zadovoljna. Zagotovo so dajali tolmunu tisto zelenkasto barvo. Potem sem se spomnil, da je bil

rahlo zelenkast tudi sok v sadežih, ki sem jih jedel. Prej sploh nisem bil pozoren na to, saj sem menil, da so sadeži pač takšni.

Spoznanje me je tako udarilo, da sem se sesedel na stol in nekaj časa strmel v monitor. Slišal sem korake pred vrati laboratorija in še druge šume, saj so se izostrili vsi moji čuti. Obrnil sem se in ko so se vrata odprla, je na vratih stal Erik.

"Zdaj veš!" je smehljaje rekel. "Še to ti povem, da smo vsi zdravi kot dren. Mladi, polni veselja do življenja. Še nikoli nisem bil tako... hm... človek, kot sem zdaj."

"Poln si zelenih kokijev, tega si res poln," sem zajedljivo odgovoril. "Povej mi, kako jih spravim ven iz krvi?"

"Ven? Se šališ!" je rekel zgroženo. "Ali res misliš, da si želim biti star in ves bolan, kakor sem bil prej!?"

"Ja!" sem kriknil. "Kako spraviš to nesnago iz krvi?"

"Nesnago," je dvignil obrvi in se zasmejal.

"Očitno se boš moral še malo ogledati po Erosu. Tile zeleni kokiji so simbionti. Mi jih polnimo z energijo, oni nam vračajo z drobnimi popravili naših teles. Celico za celico obnavljajo in jih vračajo v najboljše stanje, ki jim jo je namenil razvoj človeške vrste. Le kani kapljo krvi pod mikroskop in jih opazuj nekaj časa, da boš videl, kako se trudijo zadržati krvno celico kar najdalj časa v delujočem stanju."

Odmahnil sem z glavo:

"Seveda, varujejo si svoj življenjski prostor. Če celica umre, umrejo kokiji z njo." Spet se je zasmejal in rekel:

"Seveda, saj nihče ni rekel, da bomo večno živeli. Mislim pa, da bomo dolgo, zelo dolgo živeli." Zamislil sem se in Erik je izkoristil droben premor v toku misli.

"A bolje, kakor da v nedogled debatirava, ti raje predstavim Milevo. Se je še spomniš?"

"Milevo Silverberg? Tisto sramežljivo dekle iz laboratorija na fakulteti? Res je, odšla je z vami in takrat sem se čudil, kaj jo je tako pritegnilo, da je odšla s kolonizatorji. Nikoli ji ne bi pripisal take pogumne odločitve, še posebej, ker je bila kar naprej nekaj bolehnna," sem rekel.

Namuznil se je:

"Prav to Milevo ti bom predstavil!" Potem je zaklical njeno ime čez hodnik. Obrnil se je k meni:

"Oprosti, a zdaj se bom umaknil, ker imam res neodložljivo delo." Videl sem kako si je živčno popravil brisačo, ki jo je tudi tokrat imel ovito okrog bokov. Malce je zardel in izginil iz vratnega okvirja.

Potem se je pojavila Mileva. Zazijal sem in od presenečenja nisem mogel odpreti ust. Na vratih je stala lepotica z dolgimi lasmi, čvrstimi prsmi in popolno postavo, gola, kakor da se je pravkar rodila. Izdaval sem:

"Si to res ti, Mileva?" Njene polne, čutne ustnice so mi poklonile čudovit nasmeh.

"Bo že držalo, Simon. Že dolgo se nisva videla." Stopila je korak naprej s tako gracioznostjo, da me je zbolelo med nogami. 'Uh, fant!' sem pomislil. Rekla je:

"To so mi naredili... Eee, kako jim že praviš? Kokiji?" Stopila je tik do mene in se me dotaknila z roko po licu.

"D-da!" sem izdaval. In to je bilo zadnje, kar sem razumno rekel tisti večer. Saj veste, že dolgo brez ženske, znova zdrav in mlad, poln sokov, energije, želje in tista gola ženska, zdrava srečna, brez zavor. Kokiji gor ali kokiji dol, zeleni, vijolični ali paradajz blond. Ni važno. Kombinezon je zletel z mene, še sam ne vem, ali je Mileva kaj pomagala ali sem bil samo jaz. Tako dobro kot je bilo tistikrat z Milevo še ni bilo z nobeno žensko, prisežem.

Zamaknil se je v kozarec in vsi prisotni gosti, ki so se že čisto nagneti k pripovedovalcu, da so požirali vsako njegovo besedo, so skoraj ponoreli. Začeli so mahati z rokami in kriliti in kar naprej so drezali v gosta in ga spraševali o vseh mogočih podrobnostih.

Potem smo nekako bolj v glavah, kot v resnici, slišali gostilničarjev: "Mir, tišina!" Bil je tako odločen, da smo v hipu umolknili. Potem je Simon nadaljeval s pripovedjo.

Hm, kako naj povem. Odkrito! Nenadoma mi je postalo vseeno. Če pomislim, da sem bil že takrat precej v letih, da sem bil večkrat medicinsko obravnavan in da mi je kljub temu ostalo škripajoče koleno. Zdaj je bilo vse to odpravljeno in poravnano. Tako sem zmogel... Saj mi je težko, da vam povem, a sem tistikrat lahko kar nekajkrat zapored Milevo prignal do vrhunca. Pri tem mi je misel kar naprej uhaja k paru iz hangarja, ki sem ga prvič srečal.

Kakor, da bi mi brala misli, me je potem peljala iz kozmodroma čez grič na južni strani in pod skalno steno, kjer je na spodnji strani nastal nekakšen zaliv ob rečici, ki je prihajala iz zelenega tolmana. Ob obali so stale kočice narejene iz domačih materialov. Stopila sva v prvo kočico ob poti in tam je bil tisti par. Mileva je pristopila k moškemu in tista ženska k meni in... Lahko me imate za lažnivca, ampak, povem vam, da smo se tam vsi zdravi, srečni in veseli dali dol. Večkrat zaporedoma in kakor nam je bilo všeč.

Kasneje sem se ljubil kar naprej in z vsemi ženskami, ki so bile tam. Praktično smo bili zaposleni samo s tem. Le, ko je bilo potrebno nabrati ali naloviti kaj hrane, smo se oddvojili in na hitro opravili, kar smo morali. Saj so bili v vasi tudi homoseksualni pari, a smo se vsi nekako izogibali drug drugemu, da smo lahko opravili najbolj nujna dela. Tako so moški delali skupaj moška dela in ženska svoja ženska dela. Bile so tudi tri ženske, ki so lovile. A ko so

lovile, so bile zase. Kajti, ko smo bili skupaj, je bilo praktično nemogoče karkoli resnega narediti. Le z velikim trdom si se mogel odvrniti od misli na seks. Tako mi je postalo jasno, zakaj je Erik tako hitro postal nervozen in je izginil, kar najhitreje je mogel.

Hrup v krčmi je naraščal in padal v skladu s pripovedjo in komaj smo se obvladovali, da gosta nismo zasuli z vprašanji. Pripovedi o taki orgiji na planetu Eros seveda nismo pričakovali. Le oster krčmarjev pogled je preprečeval, da nismo skočili na gosta. Ob tem je z veliko vnemo nosil vrčke na mizo. Še danes nisem popolnoma prepričan, če ni bil on tisti, ki je pripeljal Simona, omegarja s planeta Eros, da si je povečal prodajo. Z novinarjem Žurnala, Janezom Krivonogo sva se brcala pod mizo in se muzala, ko sva opazovala goste in njihove reakcije na pripoved.

Marjan, si je šel večkrat z roko čez lobanjico, na katerem niso več rasli lasje, saj pri 150 letih niti niso mogli več, oziroma bi, če bi si jih dal umetno nasaditi. A je bil prevelik pristaš "naturalizma", le pri podaljševanju svojega življenja je delal izjemo. Očitno si je predstavljal, kako bi bilo, če bi bil spet mlad, poln zdravja... Pravzaprav smo o tem razmišljali vsi. Tako je postavil gostu tisto vprašanje, ki smo mu ga na tiho vsi zastavljali:

"Kako, da ste se vrnili iz takega raja?"

Gost je pokimal in rekel:

Saj! Mnogi med vami, če že ne vsi, ste si zastavili to vprašanje. Ko takole pripovedujem se res vse skupaj zdi tako neverjetno, da je marsikdo pomislil, če si ne izmišljam...

Nekateri so odmahovali z glavo in tudi glasno zanikali. "Ne, saj verjamemo. Le pripovedujte naprej!"

Zgodba je neverjetna in nihče si ne predstavlja, da bi nekdo, pri zdravi pameti in zavestno odšel iz raja. Vendar ima vsak raj neko napako. Tisti iz Svetega pisma ima kačo in jabolko. Tale moj pa... zelene kokije. Ja, prav tiste, ki so nam vrnili zdravje, mladost in željo po seksu. Namreč. Na Erosu domače živalske in rastlinske vrste ne poznajo spolov. Vse se enostavno deli na pol ali v najboljšem primeru brsti. Zeleni kokiji res živijo od energije, pravzaprav od človeške življenjske sle. Pri tem želijo imeti kar najbolj kvalitetno energijo, ki jo lahko proizvede le najbolj zdrav živ organizem. Tako so ljudem vrnili zdravje in mladost ter željo po seksu. Saj veste, da se ta rojeva v možganih. In prav tam so osvojili osnovni center, amigdalo erosa. Bolj, ko smo seksali, bolj so se razmnoževali. Spreminjali so nas v popolne seksualne živali. Mentalno in fizično, kar naprej smo bili zasvojeni z njim, tudi notranji spolni organi so se povečali, da smo zmogli to početi kar naprej. Če se je kaj zalomilo, so kokiji marljivo popravljali poškodovane celice.

Morda tega sploh ne bi opazil, če se ne bi pričel spraševati, zakaj nobena ženska, ki je že toliko časa na Erosu, ni zanosila, kljub popolnoma sproščnemu in izdatnemu seksu. S

skrajnim naporom sem se prisilil, da sem spet odšel do laboratorija na kozmodromu in se lotil še raziskave oploditve. Ni bilo težko odkriti, le nihče tega ni šel preverjati. Za njih, za zelene kokije, ki se samo delijo, je bilo videti spolno razmnoževanje kot nekakšna napaka, poškodba, za vdor enega organizma v drugega. Sledili so samo svojemu enostavnemu instinktu preprostega večceličarja in uničevali zarodke.

Tako niso bili simbionti ampak nekakšni virusi, ki so znali gostitelja zadrževati v zanje ustreznem stanju. A na koncu je jasno, človek ne živi večno. Tukaj, na Zemlji, bi telesa res mogli vzdrževati tudi dve ali tri stoletja, a material se vseeno iztroši. Pa četudi, kako bi preživeli, če bi se posvečali samo enemu opravilu in vse drugo zanemarili?

Gostovo vprašanje je obviselo v zraku in v krčmi je nastala tišina. Žal nam je bilo za rajem na planetu Eros. Jasno nam je bilo, da jih veliko ni mogel vrniti nazaj na Zemljo. Vprašal sem: "Kako se je končalo? Koliko vas je prišlo nazaj?"

Malo, res malo. Uspel sem rešiti samo tri. Milevo in moja prva znanca iz hangarja. Nekako smo si bili najbližje in sem jih zato uspel izvleči iz pekla na planetu Eros. Ostalim je bilo vseeno. Ali so bili že popolnoma mentalno obdelani in niso razmišljali o ničemer drugem ali pa so menili, da je to najboljše, kar so v življenju doživeli. Med poletom smo si transfuzijami umetne krvi in s čvrstim nadzorom telo prečistili. Našli smo tudi energijska stanja, ki so motila razmnoževanje kokijev z delitvijo, kar je zdravljenje še pospešilo.

Edino, kar nam je ostalo, so naša pomlajena telesa in organi. Kaj mislite, koliko let imam?

Gost se je z vprašanjem obrnil na vse. Oziral se je naokoli in nas s pogledom izzival.

"Petdeset!" je nekdo zaklical. Drugi je rekel: "To že ne bo držalo! Rekel je, da je šel na misijo pred tridesetimi leti kot izkušen omegar. Torej jih je že takrat moral imeti vsaj petdeset. Če prišteješ trideset let, jih ima osemdeset. Čeprav zgleda mlajši!" Rekel sem:

"Mislim, da je še starejši. Rekel je, da je bil letih in z obrabljenim kolenom. Torej nekje okrog osemdeset, dodaj trideset, še kakšnih pet let za vrnitev, torej jih ima vsaj stopetnajst." Čeprav je bil videti kot kakšen mladenič.

"Dajte mi še eno pivo," je rekel Simon. Ko je Franc prinesel nov vrček, je rekel:

"Sem si za zgodbo zaslužil vrček piva?" Prisotni so mu pritrdjevali. Spil ga je na dušek in praznega trdo postavil na mizo.

"Imam jih dvestopetindvajset. Lepa starost ne! Vi ste..." se je obrnil k meni, "kar dobro izračunali moja leta. Žal mi je, ker sem vas zavedel. Službo omegarja na planet Eros sem sprejel že pred 130 in ne le pred tridesetimi leti. Saj veste... Ne smem se preveč izdati, ker bi bil tarča ljubosumnežev. Khm... ker bi bili vsi štirje tarče preveč zagnanih medicincev. Jasno, hoteli bi nas

imeti za poskusne zajčke. Vsi bi radi imeli samo raj z Erosa, pekla pa ne. A življenje je že takšno, da je sestavljeno iz obeh polovic. Zbogom in dobro se imejte! Hvala za pivo!"

Odrinil je stol z nekakšno ihto in z naglimi koraki zakorakal iz krčme. Ko je trdo zaprl vrata za seboj, se je dvignila tudi trojica, ki je sedela v kotu ves čas, ko je Simon pripovedoval zgodbo. Ko so stopili iz temnega kota pod luč na sredi krčme, smo se vsi presenečeno zazrli v dve omamni tridesetletnici in v mladeniča z bujnimi, kodrastimi lasmi.

Tako smo brez besed obsedeli še nekaj trenutkov, ko so odšli iz krčme. Jasno mi je bilo, da je ena od obeh žensk bila Mileva. A katera?

ŠKORPIJON NA JEZIKU

Po zgodbi s planeta Eros je sledilo nekaj dolgočasnih tednov. Zdelo se je kakor, da se naključni obiskovalci izogibajo krčme pri Saturnu. Le stalni gostje smo zahajali tedensko na svojo porcijo piva. A tudi naše omizje ni bilo vedno popolno. Oba tehnofrika Črtomir in Marjan sta odpotovala za štirinajst dni na Filipine na nekakšen seminar, novinar Žurnala "krivonogi" Jože pa je bil službeno nekje na Danskem. Tako sva s Klepom, na Slovenijapolis prikovanim večerovim novinarjem na "svobodi", tri tedne modrovala kar sama. Tudi krčmar Franc se je nekam čemerno držal in še bolj počasi brisal kozarce in z drsajočimi koraki ter tresočo roko prinašal pivske vrčke na mizo.

Najprej sta se vrnila seminarista, naslednji teden pa naj bi prišel še Jože. Kakor, da bi bilo nekaj čudnega v zraku, kakor, da je neka čarovnija zbudila ljudi, je bila tistikrat krčma spet polna in nekateri so kar pri šanku stoje čakali, da se kakšna miza sprazni, da lahko sedejo in poklepetajo s prijatelji.

Tako smo bili vsi zbrani, le še na Jožeta smo čakali, saj se nam je prejšnji dan javil, da je prišel z Danske domov in da bo s seboj pripeljal zanimivega gosta. Ob uri zbiranja ga še ni bilo, tudi petnajst minut kasneje smo še vedno zaman pogledovali k vratom. Premerili smo vsakega, ki je vstopil v krčmo in naš pogovor kar ni mogel steči. Že smo ga nameravali poklicati po komunikatorju, ko se je ves nasmejan prikazal med vrati. Obrnil se je in nekaj krilil nekemu tam zunaj. Potem je butnil v vrata in stopil v krčmo.

Za njim je vstopila visoka in vitka svetlolaska. Ker je ob vhodu bilo malo mračno, nismo takoj opazili njene nenavadne polti. Ko je stopila v stožec svetlobe, smo videli, da je njena koža pepelnato siva in vsa nagubana ter prepredena z drobnimi gubicami. Bile so videti kot drobni mehurčki. Tudi lasje so bili sivkasto-rumeni, zdeli so se nekako sprani. Čeprav, njena postava in obrazne poteze so kazale samozavestno lepotico. Razmišljal sem, na kaj me spominja. Na koncu sem prišel do spoznanja, da se mi zdi, da jo je nekaj prežvečilo. Kar... Eh, bolje, da preberete njeno zgodbo.

V krčmi je klepet ponehal in vsi gosti so zrl v zanimivo obiskovalko. A ta se ni pustila motiti. Jože jo je pripeljal do našega omizja in jo predstavil:

"Prijatelji moji, da vam predstavim Vaike Mogensen, astrobiologinjo in pravo vesoljsko mačko, če lahko tako rečem!". Vaike je vsakemu dala roko in pozdravila v svojem jeziku. Kasneje smo izvedeli, da kar po dansko. Ko smo se predstavili, si je popravila zausesni vtičnik mobikatorja, večfunkcijskega mobilnega komunikatorja. Tako smo jo tudi mi kmalu slišali in razumeli v svojih. Malo je bilo sicer moteče, da je bilo potrebno počakati na sekundni zamik googlovega prevajalnika, a ko se je razvila zgodba, je vse to odpadlo. Pogovarjali bi se lahko v

standardni angleščini, saj smo jo vsi dobro obvladali, a njeno načelo je bilo, da se vsak izraža v svojem jeziku. Njena zgodba je potem tudi razložila to njeno čudno načelo.

Ko je Franc pridrsal z njenim vrčkom piva, ga je previdno okušala in potem veselo rekla:

"Res je pravo pivo! Nisem ti verjela, Jože, kar si pravil o krčmi. Tako sem se prišla prepričati, da res na svetu še obstaja takšna stara krčma, takšna, kot mi jo je opisoval moj ded." Ogledovala se je, s prsti drsela po robu lesene mize, poskusila pravi kruh.

"Jožetu sem obljubila, da bom povedala svojo zgodbo v zameno, če me pripelje sem. Ker obljuba obvezuje, jo bom morala izpolniti," je rekla čez nekaj časa. Umirili smo se in prisluhnil.

Ko sem bila majhna deklica se mi ni sanjalo, da bom kdaj flipala skozi vesoljske črvine. Že od kar pomnim sem imela rada živali. A vse se je obrnilo, ko sem šla v gimnazijo in smo pri biologiji secirali majhno žaboliko muhačo s planeta Minotaver iz ozvedja Lalande, saj veste, s pritlikave zvezde oddaljene 8,2 svetlobni leti. Tista insektoidna dvoživka me je tako presunila, da sem se odločila za študij astrobiologije.

Študij je bil presneto dolgočasen. Astronavti so prinašali živali in rastline z mnogih odprav, a študentje smo dobili samo mrtve primerke. Poleg tega jih nismo mogli spoznati v njihovem okolju. Tako smo proučevali le filmska gradiva, ki so jih vesoljski mački posneli sami. A to ni bilo tisto, kar sem želela.

Takoj, ko se je pokazala možnost, da grem na odpravo, sem šla. Samo 20 svetlobnih let daleč in tri flipe skozi črvine. Povabili so profesorja Ankushana in z njim tudi mene, kot tretjo asistentko. Bila sem zadnja v hierarhiji in bila sem deklica za vse. Moje delo na potovanju je bilo predvsem kuhanje kave članom ekspedicije. Piloti in astronauti so živeli v prednjem delu v razkošnih kabinah. Mi, znanstveniki, smo se stiskali v zadnjem delu. Sama sem imela bivalno omaro na koncu hodnika nekje med dodatnimi zaboji z opremo. A vse to me ni motilo. Bila sem srečna, presrečna, da sem lahko šla v vesolje.

Da skrajšam, brez posebnih pripetljajev smo prispeli do trisončja Šestintrideset Ophiuchi...

Marjan se je zahehehtal in vpadel v besedo:

»Giedi Prime, kajne!« Pogledala ga je in se tudi namuznila:

»Giedi Prime je planet v trozvezdju, a kroži okrog 36 Ophiuchi Beta. Naš cilj je bila Valentinova luna Julia. Valentin pa je peti planet, ki kroži okrog 36 Ophiuchi Alfa.«

Marjan se je obrnil k poslušalcem, ki so se nabrali okrog našega omizja in pojasnil:

»V romanu Franka Herberta z naslovom Dune okrog zvezde 36 Ophiuchi Beta kroži planet Giedi Prime, ki je domači planet zloglasne Hiše Harkonnen. Ta je glavni sovražnik Hiše

Atreidov. Upam, da poznate ta kulturno znanstveno fantastični roman?« Nekateri so pritrdjevali, a večina je nikalno odmahnila z glavo.

»No, kakorkoli že, ko so pred sto leti odkrili planet okrog te zvezde, so ga šaljivo poimenovali z istim imenom, kot ga je v romanu imenoval Frank Herbert,« je še pojasnil. A Vaike je rekla:

»Vendar je planet podoben našemu Jupitru, plinasti velikan brez življenja. Tudi njegove lune so puste, saj je njegova radiacija zelo močna in pobije vse življenje.« Potem je nadaljevala z zgodbo.

No, naj se vrnem na mojo odpravo. Naš cilj je bila, kot sem že dejala, luna Julija. Planet Valentin, ki je imenovan tako zato, ker so ga odkrili na valentinovo pred kakšnimi petdesetimi leti, je tudi plinasti velikan, vendar je prijaznejši in njegova radiacija ni tako močna. Luna Julija pa tudi kroži na takšni razdalji, da ji nič ne škoduje. Luna je večja od Zemlje in zato je njena atmosfera mnogo gostejša. Kar je dobro je to, da ima luna zaradi planetovega gravitacijskega gnetenja tekoče jedro in lastno magnetno polje, ki odvrča sončev veter sonca 36 Ophiuchi Alfa. Življenje tam se je razvilo v nenavadne oblike. A vrhunec vsega razvoja so nekakšni leteči kiti, ki valijo zračna jajca. Ne bom vas morila z znanstvenimi imeni teh bioloških oblik in pojavov, skušala jih bom opisati s pomočjo bioentitet, ki jih poznate z Zemlje.

Med znanstvenimi krogi velja luna za eno izmed najbolj zanimivih lokacij v vesolju. Še posebej zato, ker so bili prepričani, da na njej ni inteligentne vrste. Vse dokler nisem sama prispela tja, pa naj zveni to še tako neskromno. A ne smem prehitovati. Naj povem lepo po vrsti.

Vsa luna je praktično v celoti prekrita z oceanom, le nekaj manjših otočkov štrli iz njega. Ti so nekakšna sidra za razvoj življenja. Nanje so se ulovili sluzavci, ki so spet osnova za pokončnike, uvijalke, plavače, orhidovce in druga bitja, ki so po svoje nekje med rastlinami in živalmi, kot jih pojmuje tukaj. Ves preplet teh bitij je ustvaril velikanske plavajoče celine. Gornje dele sestavljajo bitja, ki se prehranjujejo s padajočimi kadavri z neba in jih prebavljajo s pomočjo sončne energije. Nižje spodaj so zajedalci, simbioti in drugi, ki se hranijo z njihovimi sokovi, a jim dajejo oporo. Čisto spodaj so plavajoča bitja, ki s pomočjo dolgih lovčev lovijo oceanske živali. Nekje vmes so anaerobniki, bitja, ki ne potrebujejo kisika za življenje. Ti najbolj uživajo kot zajedalci in so pravzaprav "zemlja" iz katere raste vse.

Pokončniki, nekaj podobnega drevesom, a res samo podobnega, nudijo zavetje letalcem, nekakšnim žuželkam, če bi povedala po naše. Zgoraj v zraku pa letajo ali na nekakšen čuden način plavajo različne živali, zračne ribe vseh vrst. A bolj kot ribe so to nekakšni plavajoče-letajoči plazilci. Recimo, ker ležejo nekaj, kar je podobno jajcem plazilcev.

Nekatere zračne ribe se znajo potapljati in loviti pod vodo. A tam so plen drugih živali, ki so nekajkrat večje od največjih na Zemlji. Povem vam, za mene, novopečeno asistentko in astrobiologinjo je bil to pravi znanstveni raj. Vedela sem, da je tam dovolj dela zame za vse življenje in tako sem si tudi uredila bivanje.

V orbiti je bila matična postaja Romeo, ki so jo pripeljali pred dvema ekspedicijama na začetku raziskovanja. To je bilo kakšno leto dni pred mojim prihodom. Z vsako misijo so pripeljali nekaj novih modulov. A najbolj pomembne so bile zrakoladje, velikanski cepelini. Tukaj so se res izkazale kot prave zračne postaje in tehniki so z njimi presegli sami sebe. Na celinah iz rastja ni bilo mogoče postaviti nobene čvrste postaje. Tudi otočki sidrišča so prekriti s kilometrsko plastjo in jih ni mogoče doseči. Zato so naredili zrakoladje, ki pa po velikosti ne presegajo kiteletov, saj veste, no, tistih kito-letalcev.

Vesoljski transporter je kmalu odletel na drugo misijo. Dogovorjeno je bilo, da naslednji pride čez tri leta. Tako smo pričeli z našim privajanjem in delom. Verjetno bi kar ostala na orbitalni postaji na dosegu sveta, ki sem ga želela proučevati od blizu, če ne bi prišlo do krize. Iz petnih žil sem se trudila, da bi lahko šla dol, na samo luno, a mi nikakor niso pustili. Bila sem pravi trn v peti vsem, ki so delali z menoj na postaji. A kaj bi lahko pričakovala kot asistentka tretjega razreda, začetnica, še vsa zelena pod nosom. Ampak zato sem še bolj potrudila.

Mario Covancalli je bil moj nadrejeni, pa še to samo zato, ker je prišel s prvo odpravo. Tudi on je želel čim prej dol, a mu niso dovolili. Tako se je trudil tudi z menoj in me kar naprej osvajal, a mene je zanimalo le moje delo. Moja ambicija me je gnala, da dosežem čim več in takrat, priznam, sem bila prava komolčarka, ki me ni brigal nihče. Vendar te vesolje prej ko slej nauči ponižnosti.

Vse skupaj se je začelo že kakšen mesec prej, preden sem prispela na Julijo. A nihče ni pravilno ocenil prvi pripetljaj. Mešana raziskovalno-biološka posadka je doživela neprijetno srečanje s kiteleti, kot sem že rekla, s tistimi letečimi kiti. Opazovanja so kazala, da so nenevarni in da se hranijo predvsem s semenjem raznih vrst orhidovcev in pokončnikov. Prva posadka jih ni raziskovala, saj so bili nedolžni rastlinojedci, resda malo večji. Biologi so samo biografirali robove kvazirastlinske celine in iskali nove vrste kvazirastlin. Ker astroznanost predvideva, da moraš čim prej najti prehranjevalne verige in začeti je potrebno na začetku. Potem sledi ulov in seciranje bioentitet. Šele nato proučevanje odnosov. No, naj vas ne dolgočasim z znanstvenimi tezami in teorijami ...

Bili so na novem teritoriju in seveda pod zaščito astronavtskih enot. Saj jih poznate, polvojaška vesoljska organizacija, najemniki, ki ščitijo civiliste pred čemerkoli, kar bi jih lahko ogrožalo. No, imajo bolj možgane v prstu na sprožilcu kot v glavi. Skratka, prava astrovojska.

Kaj se je dogajalo sem izvedela le iz zmedenih video posnetkov, ki sem jih proučevala in iz pripovedovanj preživelih. Že prvi astronavti so vedeli povedati, da so kiteleti zelo radovedni in se radi združujejo okrog ljudi. Mnogokrat so dregali v človeške naprave in jih opazovali. A ker z njimi nikoli ni bilo težav in ker se prehranjujejo le s kvazirastlinskim semenjem, so jih pač tolerirali. No, nekaj strahospoštovanja so povzročali, saj je že premer njihovih oči praktično enak človeški višini. Zaradi gigantizma so zelo počasni in okorni. Letajo, oziroma bolj plavajo, vedno na istih višinah, kjer je mogoče najti največ semenja, ki potuje s strižnimi vetrovi.

Iz zapisov preiskave sem razbrala, da je eden od astrovojakov, imbecil, iz zabave streljal na enega od teh kiteletov. Saj njegovi naboji niso povzročili kaj dosti škode na debeli kiteletovi koži, a posledice so bile neprijetne. Eden izmed prisotnih kiteletov iz jate, mislim da je bil največji v njej, ga je pogoltnil. Kljub njihovi počasnosti, je bila njegova reakcija presenetljivo hitra in še preden so ostali razumeli, kaj se dogaja, ga je stisnil s svojim več ton težkim jezikom ob nebo v ustih. Oni je uspel izstreliti le kratek rafal v grozečo jezično gmoto, preden ga je kitelet združil in izpljunil. Nato se je jata v nekaj trenutkih popolnoma razgubila.

V poveljstvu astrovojske so naredili kratko preiskavo in ker je vse skupaj zakuhal bedak, ki je izzival žival, so vse skupaj brž pometli pod preprogo. Ekipo, ki se je izživljala nad kiteleti, so umaknili z Julije in življenje je teklo naprej. Nato se je vse skupaj ponovilo še v hujši obliki. A to je bilo že potem, ko sem prispela z mojo ekipo.

Z Mariem sva bila tistega dne zaposlena z opazovanjem distribucije metana nad enim izmed rastlinskih hribov velike celine. V teh hribih so se skrivale kvazirastline, ki jih še nismo podrobno proučevali. Ker je to bilo zanemarjeno področje, sem si ga prisvojila, saj sem si le tako obetala, da bom v rastihribu, kot smo ga poimenovali, našla kaj posebnega, kar bom strokovno obdelala in si prislužila nekaj slave in napredovanje ter končno prostor na kateri od zrakoladij v atmosferi tam spodaj. Mariu je bilo tako ali tako vseeno, kaj počne, le da je bil v moji bližini.

Ob robu proučevanega območja je krožila velika jata kiteletov. Na nasprotnem robu se je pojavila ena izmed naših raziskovalnih ekip in ga diagonalno prečila. Pri tem se je zelo približala rastihribu in opazila sem, da se je jata kiteletov zelo vznemirila in pričela pospešeno krožiti. Največji med njimi je hitro zaplaval proti ekipi in pojedel dva izmed naših članov. Odprl je svoje gromozansko žrelo in srknil vase s kratkim vdihom. Še preden smo se zavedli,

kaj se dogaja, je bilo že vsega konec. Videlo se je, da sta uspela izvleči orožje in sprožiti kratek rafal, preden ju je stisnil z jezikom. Kitelet je oba združnjena izpljunil in jata je odplavala z zelo veliko hitrostjo.

Zgrožena sem se sesedla, saj se je vse odvijalo na hitro pred mojimi očmi. Potem sem še nekaj dni sanjala, kako me golta velikanski kit. Prebudila sem se vedno vsa prepotena od groze in ves čas sem premišljevala o tem, da mi je hotel sporočiti nekaj pomembnega, tik preden bi me naj združil.

Ekipe so bile takoj odpoklicane z Julije. Samo najbolj nujna posadka astrovojske in pilotov je ostala na treh zrakoladjah spodaj s strogimi navodili, da se naj kiteletov na daleč izogiba. A zadeva se je obrnila v drugo smer. Sedaj so do zrakoladij priplavale cele jate kiteletov in jih obkrožile. Manevriranje ni bilo mogoče, saj bi ob premikanju zadeli katero od živali. Zdelo se je, da kiteleti zadržujejo zrakoladje kot talce. Ob njih je bilo vedno nekaj jat medtem, ko so druge odhajale na pašo in po svojih opravkih.

Sedaj smo bili v pat poziciji. Na Juliji so bile tri posadke zajete sredi jat kiteletov, vsa raziskovalna srenja pa je bila natlačena na orbitalni postaji Romeo. Ker smo bili brez pravega dela, smo si šli drug drugemu na živce. Redno bi naj transporter prišel šele čez dve leti, če bi bila nuja pa najhitreje v kakšnih šestih mesecih.

No, sama sem stala malo ob strani. Moj laboratorij v zadnjem, zgornjem hodniku je bil manj pomemben in odmaknjen od ostalih bivalnih prostorov. Sedaj sem bila hvaležna, ker sem bila asistentka tretjega razreda, ki se ukvarja z nepomembnimi raziskavami rastihribov. Tako sem se nevidno, kot kakšna majhna miška, gibala med svojo spalno omaro in zakotnim laboratorijem. Ker so se na postajo vrnile tudi komunikativnejše ženske od mene, se je izgubil tudi Mario in imela sem božji mir, da sem lahko delala, kar sem želela. Le po hrano sem od časa do časa morala in tako so vedeli, da sem še živa.

Seveda me rastihribi niso več zanimali. No, so, saj so postali del zgodbe. A na začetku sem vse skupaj opustila in se lotila proučevanja vsega, kar je bilo povezano s kiteleti in ljudmi na Juliji. Tako sem med dokumenti naletela na izjavo norega Lin Jena, kitajskega astrobiologa iz prve ekspedicije. Med poletom na Julijo se je izkazal kot neuravnovešena oseba. Ko pa se je srečal s kiteleti, je menda čisto znorel. Trdil je, da ga je eden od kiteletov pojedel. A mu ni storil nič žalega, ker je otrpnil od strahu in je verjel, da ga je izpljunil zato, ker ga je zamenjal za trohneče seme žametne orhidovke Lin-Jen. To je rastlina, ki jo je Lin Jen takrat proučeval ter ji vehementno dal kar lastno ime. Po razgovoru pri psihologu so ga ob naslednjem prihodu transporterja poslali nazaj na Zemljo.

Ta razgovor pri psihologu me je zelo pritegnil in tako sem postala malo bolj socialna, saj je psiholog Jean Marc Pointre še vedno opravljal svoje delo na Romeu. Tako sem se iz svojega samotnega laboratorija podala v samo srce civilizacije na Romeu, jedilnico in dnevno sobo hkrati.

"O, pogledjte, kdo je spet med nam? Osa samotarka, si zapustila svoje gnezdece?" se je obregnil vame Mario, ki me je opazil takoj, ko so se odprla vrata. Malo mi je bilo nerodno, saj so se vsi obrnili k vratom in buljili vame. Nekateri med prisotnimi nisem osebno poznala, saj so sestavljali raziskovalne ekipe in posadke na zrakoladjah. A ker sem želela zadržati distanco, sem ostro zabrusila nazaj:

"Če ne boš takoj nehal gobcati, te pičim v jezik! Otekel ti bo in boš prisiljen biti tiho!"

To je sprožilo v meni idejo, ki je takoj zamrla v splošnem hrupu. A še naprej je nekje v podzavesti glodala naprej. Zato se mi je še bolj mudilo, da dobim odgovore od Jeana Marca. Bil je tam in stopila sem čez jedilnico do njega. Dogovorila sva se za sestanek kasneje. Čas kosila je bil in sem tako odšla do pulta s hrano.

Končno mi je uspelo, da sem se sestala z Jean Marcom. Pokazal mi je posnetek razgovora. Najbolj me je presunil zaključek.

Lin Jen: "Izpljunil me je, kakor trhlo seme orhidovke. Ves sem bil sluzast."

Jean Marc: "Praviš, da si bil v gobcu te pošasti?"

Lin Jen: "Seveda sem bil! Vsrknil me je. Kakor, da preizkuša, če sem okusen."

Jean Marc: "Vsaka žival preizkuša, če je predmet primeren za hrano."

Lin Jen: "Misliš, da ne vem tega. To je lekcija, ki se jo učiš na biologiji že takoj prvo leto! Me imaš za neumnega? Norega ali kaj?"

Jean Marc: "Ne, ne. Pomiri se! Samo razglabljam! Nimam tvoje izkušnje in zdaj jo delim s teboj. Kako je biti nesojeni zalogaj nezemeljskega stvora?"

Lin Jen: "Sluzasto. Neprijetno zadušljivo. A po drugi strani..."

Jean Marc: "Da, po drugi strani... kaj?"

Lin Jen: "Hm... Kako naj rečem? Nekako... Čudno... Slike so bile v moji glavi. Ja, bo že držalo, slike..."

Potem je Lin Jen skočil na noge in začel poplesavati sredi ordinacije in prepevati "hej, hej, slike, bile so tam, sredi modrega neba, moodregaaa nebaaa," in podobne neumnosti. Skočil je proti Jean Marcu, se odrinil in mu pristal v naročju. Prijel ga je za rame in začel stresati. Čisto ob njegovem obrazu se je drl:

"Slike, si moreš misliti, slike!" Jasno, Jean Marc se je zbal za svoje življenje, saj je bil Lin Jen presneto močan in natreniran. Stisnil je rešilni "rdeči gumb" in za ostalo sta poskrbela dva

stasita astrovojaka. Jean Marc mi je z interpretacijo tega dogodka nevede dal naslednji kamenček v mozaiku.

Naslednji dan je nastal kaos. Pravzaprav napaka v komunikaciji. Eh, saj ni čisto jasno ali so kiteleti napadli zrakoladjo ali pa smo ljudje napadli kitelete. Začela se je vojna. Prava pravcata vojna med ljudmi in kiteleti. Njihove poravnane jate so napadle zrakoladjo z vseh strani. Zaletavali so se vanjo kot jata divjih morskih psov tukaj na zemlji. A vse je bilo videti mnogo bolj organizirano in kako naj rečem, zdelo se je zelo inteligentno.

Naši so se branili z mrtvičenjem in enega zadeli. Paraliziran kitelet je začel izgubljati višino in pričel je padati vedno hitreje. Potem je njegova gigantska masa tresnila v kvazirastje in naredila velikanski krater. Iz njega se je dvignila silna količina semenja in rastlinskih delov. Med njimi so frfotali neskončni roji drobnih bitij le malo večjih od naših mušic. Zračni tokovi so vse skupaj dvignili v višave in kakor, da bi se našli v vulkanskem pepelu, so se pričeli mašiti motorji zrakoladje. Zdaj je bila brez maneverskih možnosti in še na desetine kiteletov je treskalo v njeno opno. Ena izmed helijevih celic je počila. Zrakoladja je pričela izgubljati višino. Pilot se je odločil in z raketnimi motorji pognal zrakoladjo proti vesolju. Že se je odločil, da bo odvrigel helijeve celice in se pognal proti orbitalni postaji, ko so od zgoraj, iz velike višine, kjer nikoli nismo videli nobenega kiteleta, privršali trije, kot kakšni jurišniki in razcefrali vse celice zrakoladje

Črtomir je presenečeno vzkliknil:

"Kako je to mogoče? A veste, kakšna sila je potrebna, da razcefraš opno zrakoladje. Saj je praktično neuničljiva!"

"Res je," je rekla Vaike. "A tisti trije kiteleti so imeli v svojih gromozanskih gobcih nekakšne kvazirastlinske krogle. Bilo je kot nekakšno jekleno trnje iz katerega se je cedila neka jedka tekočina, ki je razžrla zunanjo strukturo. Trnje je imelo potem lažjo pot. Vse skupaj je držala nekakšna lepljiva snov, ki se je počasi razlezla po vseh opnah celic zrakoladje."

"Hudo!" je rekel naš tehnomag Marjan. "To snov pa bi res rad proučil."

"Naj nadaljujem," je rekla Vaike.

"Kar, izvolite!" sem skočil v besedo in z roko utišal poslušalce..

No, pilotu je vseeno uspelo nekako izvleči zrakoladjo v nizko orbito in rešiti posadko z rešilnimi čolni na Romea. A kljub temu smo imeli tri mrtve. Nato je sledil krizni sestanek na Romeu. Spodaj sta bili še dve zrakoladji, a na drugi strani lune. Zaenkrat je bilo tam mirno. Kiteleti so krožili okrog obeh zračni plovil, a napadli niso nobenega.

Sestanek je bil glasen, hiter in oster. Astrovojska je zahtevala, da se vse skupaj evakuira na Romea. Nato se umaknemo z lune takoj, ko prispe transporter. Astrobiologi in znanstveniki

drugih področij smo bili proti, saj nismo želeli izničiti naših raziskav s sramotnim umikom. Trdili smo, da je potrebno bolje spoznati kitelete in predvideti njihovo obnašanje. Če smo uspeli proučiti življenje morskih psov na Zemlji, da vemo, kdaj napadejo in zakaj, bomo menda lahko to naredili tudi s kiteleti.

Zaključek je bil, da se pusti samo ena zrakoladja za čas šest mesecev, kolikor je potrebno, da pride po nas reševalni transporter. Druga se evakuira na Romea. Takoj se uvede racionalizacija bivalnega prostora in virov na Romeu. Na prvi zrakoladji se še naprej opravljajo raziskave, ki jih izvajajo le prostovoljci. Astrovojska je določila za vso zaščito le štiri vojake in pilota in še ti so se morali prostovoljno prigrasiti.

Ko so izbirali znanstvenike prostovoljce, sem se prva prigrasila. In bila izbrana, saj je večina stisnila rep med noge. Prestrašeni so raje proučevali lunino življenje z varne razdalje. Sama sem se jim kot asistentka tretjega razreda zdela popolnoma pogrešljiva. Bila bi kolateralna škoda, če bi prišlo do novega napada kiteletov. Mario je tudi šel zraven. A ves čas so ga izdajali živci. Pravzaprav ni bil za nobeno rabo, saj je bil pogosto neprišteven zaradi uporabe različnih opojnih substanc. Trdil je, da je potem manj zaskrbljen.

V ekipi nas je bilo šest. Herman Maier je bil kot asistent drugega reda vodja odprave. Potem je bil v ekipi še Bojen Orel Kos. Menda je vaš rojak. Kemik. Izkazal se je kot zelo odločen in pripraven. Njegova desna roka, tudi kemičarka, je bila Maria Lopez. Šest član je bila tiha in skromna Yo Morison Tanaka, drobcena Japonka, tudi asistentka astrobiologije, predvsem specialistka za presnovo. In seveda Mario in jaz.

Ko sem prišla na zrakoladjo, sem bila kakor opita od vzhičenja, da mi je uspelo končno priti na Julijo. Hej, sploh si ne morete misliti, kako sem bila vesela, da bom lahko neposredno proučevala kitelete. Njihovi napadi me niso niti najmanj skrbeli. Ker nas je bilo malo, je bilo na zrakoladji obilo prostora. Bila sem zelo zadovoljna, da imam na voljo veliko kabino s tušem. Pravo razkošje!

Vaike se je razvnela in mahala z rokami. Potem je spila nekaj požirkov iz vrčka. Padla so vprašanja.

"No, kako je bilo potem?... So vas kiteleti napadli?... Zakaj so napadali?... Zdi se mi, da so kar inteligentni..."

Vaike je odgovorila:

"Se vam zdijo inteligentni? Seveda so, zelo. Še mnogo bolj, kot sem si na začetku mislila. A gremo po vrsti!"

Takoj sem se vrgla v njihovo proučevanje. A zaradi varnosti so prepovedali približevanje zrakoladje živalim. Tako sem se nekaj časa prepirala z vsemi, ker mi niso

dovolili, da uporabim mali cepelin. Po mesecu dni sem imela vsega dovolj in sem enostavno prekršila vsa dovoljenja in enega ukradla ter se podala na pot proti jati, ki je bila relativno blizu.

Še danes se smejem praznim grožnjam mojega šefa Banjana Ankushana, ki jih je stresal v moj sprejemnik. Bil je visoko v orbiti in mi grozil. Nihče ni želel nositi kožo naprodaj za trmasto in neumno tretjerazredno asistentko. Tudi tistim štirim astrovojakom v zrakoladji ni bilo do tega. Mario je sicer kasneje zatrjeval, kako je želel pohiteti za menoj, a so ga grobo zaustavili in se je, revež, od žalosti zapil. A to je bila le njegova bujna domišljija. Ali morda slabo opravičilo.

Zrak na Juliji je gostejši. Če ga primerjam s tem na Zemlji, je po gostoti nekje med vodo in zrakom. Zato helijeve zrakoladje, mali cepelini in delta-zmaji brez težav plujejo po nebu. Vendar je ta zrak težko dihati, saj nimamo tako močnih mišic, da bi lahko vdihavali tako gosto ozračje, tudi pljuča niso prilagojena sprejemu kisika iz gostega ozračja. Zato moramo nositi respiratorje, ki redčijo atmosfero tako, da je primerna za naša pljuča.

Ko sem prišla v bližino jate, sem si nadela krila, majhnega jadralnega delta-zmaja in se spustila v zračne tokove med kitelete. Zdelo se mi je, kakor, da sem na Zemlji, kjer v morju plavam med delfini in kiti. Občutek je bil podoben. In svoboda, neizmerna svoboda, ki mi jo je nudila jadralna oprema. Posnemala sem kitelete in sledila njihovim zamahom, ko so iskali najboljše zračne tokove, da so jih držali visoko na nebu.

Kiteleti so me opazovali in se mi umikali, ko sem se jim preveč približala. Vedela sem, da jih spominjam na nekatere insekte, ki so jih včasih neprijetno pikali. A kolikor sem sama pokazala zanimanje za njih, so jih tudi oni zame. Tako smo nekaj časa letali skupaj. Čez čas se izgubili zanimanje zame. Zračni tok jim je prinesel nova semena in posvetili so se hrani. Vrnila sem se na cepelin in nato v zrakoladjo.

Tam me je čakala zaskrbljena družčina in besen vodja odprave Herman Maier. Stala sem mirno v njegovi pisarni in poslušala njegov izliv besa. Ob strani je bil odprt komunikator in na njem je besnel še vodja ekspedicije, moj profesor Ankushan. Kot kakšen neverjeten duet sta izlivala izbruhe jeze name in mi grozila, da je moja akademska kariera zapečaten in še tisoč drugih neumnosti.

Ko sta končala, sem rekla:

"Kje naj podpišem?"

"Prosim, podpišete?" se je začudil Maier.

"Kaj bi radi podpisali, kolegica?" se je zajedljivo oglasil še profesor Ankushan s komunikatorja.

"Podpisala bi izjavo, v kateri vaju odvezujem odgovornosti do mene. Prostovoljno se podajam v nevarnost in sem za to popolnoma sama odgovorna," sem mirno rekla. "Kako naj proučujem karkoli na Juliji, če smem samo kukati skozi elektroniko v ta svet? To ni mogoče! Kitelete je potrebno proučevati od blizu. Kot kakšne delfine ali kite na Zemlji. Saj vesta, da drugače ne gre."

"Saj to je...!" je začel Maier.

"Kaj?" sem mirno rekla. "Nora sem. Brezupen primer. Jutri grem znova tja ven. Če sama podpišem izjavo, da odgovarjam za svoje neumnosti, vama nihče nič ne more. Še to napišita zraven, da prevzemam tudi stroške škode, torej vrednost malega cepelina in delta-zmaja ter vseh naprav na njiju. Pa je zadeva urejena!"

"Nič ne boste podpisali," je rekel Maier. " A vam je jasno, kolika je vrednost vse te opreme? Delali boste vse življenje, da jo odplačate. Ali se zavedate tveganja?"

"Popolnoma! A tudi obratno, ko in če kaj najdem, je odkritje moje. Moja je potem profesura na fakulteti in plačilo vseh tantiem, ki so povezana z odkritjem, vključno z reklamo in z vsem kar mi odkriteljske pravice omogočajo," sem mu zabrusila nazaj. Umolknil je in se zazrl proti komunikatorju. Ankushan je zeval kot riba na suhem. Videla sem, kako je kalkuliral in na koncu je rekel:

"Ko in če kaj odkrijete, spoštovana kolegica! A ne verjamem! Mislim, da boste do konca življenja pri meni v laboratoriju pomivali epruvete in nosili vzorce na testiranja. Meni je prav, odločitev je vaša. Herman, kar pripravite ji pogodbo!"

Naslednji dan sem spet bila v malem cepelinu, a tokrat z natančno določeno pogodbo v žepu. Zdaj so me že vsi na Juliji imenovali "nora Vaike". Yo me je občudovala in mi brez besed pomagala pri vsem, kar sem počela. Zaupala sem ji svojo kodo, če bi se mi kaj zgodilo. Postala je moja zaupnica in to je še danes.

Dan za dnem sem odhajala med jato kiteletov in jadrala z njimi. Od začetka so me na zrakoladji spremljali na komunikatorjih, a počasi je njihovo zanimanje upadlo. Spremljala sta me le še Mario in Yo.

Tri tedne po prvem obisku pa se je zgodilo to, kar so mi vsi napovedovali. A drugače, popolnoma drugače, kot so vsi mislili. Vsakokrat sem bila kiteletom bližje in bližje. Videla sem, ko so izvalili zračna jajca nad hribi kvazirastlin. Počasi sem pričela živeti z njimi. Skušala sem postati del njihove jate.

Ko se mi je zdelo, da mi je nekako uspelo, je največji med njimi, njihov vodja, odprl gobec in me vsrknil vase. Ni me pojedel. Ni me želel pojesti. Le vsrknil me je v usta in zaustavil z jezikom. Jezik je bil velik, kot kakšen temnordeč velikanski travnik, kot kakšno

nadrealistično nogometno igrišče. Toplo, sluzasto in valujoče. Pomislila sem, da je to nekakšen test in me bo izpljunil kot norega Lin Jena, če bom le čisto pri miru. Orožja tako ali tako nisem imela nobenega. Saj se bila odločena, da če me že pojedjo, me pač bodo. Saj nisem naspidiran astrovojak, ki najprej strelja, potem pa premisli, če je to bilo pametno.

"Lin Jen, si se tudi ti tako priključil jati kiteletov?" sem pomislila. Rahlo sem drhtela, saj nisem mogla tako enostavno zatreti gona po samoohranitvi, ki nam je prirojen. "Neresnično," sem pomislila, "dvajset svetlobnih let stran od Zemlje sem v ustih kiteleta, bitja o katerem ne vem ničesar in razmišljam o norem Lin Jenu. Eh, kaj! Bomo videli, kaj bo. Če bom pri miru, me zagotovo izpljune, saj ne morem biti njegova hrana. Že na molekularnem nivoju smo si različni. Zanj sem popolnoma neprebavljiva." Tako sem se tolažila in se prepričevala. A nisem bila prepričana, če mu mogoče okus moje opreme odgovarja. Kovine so potrebne za regeneracijo tkiv, oboji smo grajeni na ogljikovi osnovi. Nekaj le imamo skupnega.

Potem se je pričel njegov jezik dvigovati in me nositi navzgor proti nebu. Kitovo ustno nebo je sestavljala nekakšna roževinasta snov, ki je bila podobna kostem zemeljskih živali, a spet popolnoma različna od vsega, kar sem poznala. Vedela sem, da me lahko združne, kot jih je že nekaj pred menoj. Dvignila sem roke in se sklonila vdana v usodo.

Potem so me dobesedno zalile slike. V možgane so planile nejasne podobe nečesa, kar je tipalo in želelo na plan. Videla sem večjo odprtino na kiteletovem ustnem nebu in v meni se je zbudila želja, da se zatečem tja, saj bom na varnem, če me kitelet z jezikom stisne obenj. Skobacala sem se čez sluzaste grbine na jeziku in se trudila, da se priplazim na tisto točko, kjer se je na svodu nakazovala okrogla odprtina, polna ščetin. Postalo mi je jasno, da se notranjost nekako sveti, kar se je kasneje izkazalo kot simbiotski svet njegovega gobca, ki mu je pomagal čistiti žrelo in je zato potreboval vsaj nekaj svetlobe ter jo ustvarjal s posebno kemično reakcijo, ki sem jo kasneje poimenovala julimiscenca, saj se v svoji strukturi popolnoma razlikuje od luminiscence na zemlji.

Bilo je vlažno, sluzasto in zadušljivo. A bila sem na pravi točki, da me je kitelet z jezikom ponesel točno do odprtine in znašla sem se v smrdljivi luknji. Čakal sem, kaj se bo zgodilo. Zadovoljna sem bila, da sem še živa, da me ni združil s svojim jezikom ob nebo.

V glavi je nastala eksplozija, zvokov, barv in svetlobe. V ustih sem na jeziku začutila nekaj, kar sem želela izpljuniti, saj me je tisto navdajalo z nekakšno grozo. Potem me je tisto pičilo v jezik. Ostra bolečina se je zarezala vanj in pomislila sem:

"Škorpijon! Pičil me je škorpijon na jeziku!" Norela sem od gnusa in bolečine. Vrtela sem se v tisti majhni ščetinasti luknji in skušala ščetine odriniti. A zdelo se mi je, kakor da me vedno bolj objemajo. Umirila sem se in njihov stisk je spustil.

"Neumnost! Najbližji škorpion je vsaj dvajset svetlobnih let stran," sem pomislila. A slika škorpiona ni hotela iz moje glave. Spet se je pojavila močna svetloba. Tiščala sem veke skupaj kolikor se je dalo, a svetloba je bila vedno močnejša. Potem sem razumela, da je vse samo nekakšna gledališka predstava v moji glavi.

Znova je bil škorpion v mojih ustih in znova me je pičil. Bolečina je bila nevzdržna. Začela sem kričati:

"Saj to ni res. Ni škorpiona. Ni me pičil. Ni ga! Škorpion izgini!" Predstavljal sem si, da sem ga izpljunila in ga poteptala z nogami. Ob tem sem čutila takšno neizmerno zadovoljstvo, da sem bila kakor blažena.

"Lin Jen," sem pomislila, "se ti je to zgodilo? Si bil tudi ti v šestinasti luknji?" Misel nanj me je pomirila in sedaj sem se začela obnašati kot znanstvenica in razmišljati, kaj se mi dogaja. Zakaj me je kitelet vsrkal in me potisnil v to šestinasto luknjo. Razmišljala sem, kje se nahajam v kiteletu in potem me je presunilo, ko sem spoznala, da se nahajam točno spodaj pod njegovim prednjim možganskim režnjem.

Na misel so mi prišle slike astrovojakov s posnetkov, ki so streljali v najbližjo nevarnost, kiteletov jezik. Bili so kot škorpion, ki me je pičil v jezik. Otrpnila sem, ko sem spoznala, da skušajo kiteleti z nami vzpostaviti komunikacijo. A potem sem pričela drhteti, ko sem doumela, da smo "škorpion na jeziku" mi, ljudje.

Tale kitelet je poslal skozi šestine mentalno sliko ekvivalenta škorpiona. Predstavljal si je neko svojo entiteto, ki je nisem poznala. A moji možgani so na neki stopnji prevedli njegovo izkušnjo in jo povezali s tistim, kar je nam najbližje.

Razmišljala sem, kako mu sporočiti, da ga ne bom pičila. Da me zanima le on ali ona, saj spola nismo mogli določiti. Takrat še to nismo vedeli, če imajo spole in če jih je mogoče več. Mislila sem na toplo sonce, skušala sem biti zadovoljna in srečna. Upala sem, da bodo njegovi mentalni procesi to prebavili in razumeli vsaj za delček tako, kot jih razumem in si jih predstavljam sama.

Sledila je nova eksplozija zamegljenih, slik in svetlobe. Nekako sem se počutila lahko, prežemalo me je nekakšno zadovoljstvo, euforično čustvo. Po tem se vedela, da ni moje, da je to le nekakšen približek tistega, kar je čutil kitelet.

Nato je nastal nekakšen negativnih srk, kakor če bi mi pihnil v robec in odneslo me je ven iz luknje in iz gobca, vso pomečkano in moj delta-zmaj je bil neuporaben. Pričela sem padati kot kamen, a eden od kiteletov me je prestregel in stresel s sebe naravnost proti malemu cepelinu skozi stransko odprtino iz katere sem poletela.

Od sile sem se prevalila in tresnila ob nasprotno steno. A povem vam, da me sem imela adrenalin tako napumpan, da nisem čutila nobene bolečine. Vstala sem in kričala od navdušenja, vriskala in poskakovala. Z mene je kapljal kiteletov sluz, a se ga nisem zavedala. Kar norela in kričala sem.

V resnični svet me je priklican Yojin glas.

"Vaike, je vse v redu s teboj? Videla sem, da te je požrl kitelet... Reci kaj!" K sebi sem obrnila zaslon komunikatorja in se čisto od blizu zazrla v Yojin obraz in rekla z nasmehom do ušes:

"Bila sem v kiteletu. Ni me požrl! Samo pogovarjala sva se. Yo, ne moreš si misliti. Pogovarjala sem se... In zdaj sem kot trhlo seme žametne orhidovke."

"Vaike, je res vse v redu s teboj?..." Potem jo je nekdo odrinil in prikazal se je Marijev obraz.

"Vaike, si cela. Videli smo, da te je požrl..."

"Pa kaj norite, saj me ni požrl. Samo pogovarjati se je hotel..."

"Oh, Vaike. Tebi se je čisto zmešalo," je zaskrbljeno rekel. Sledil je Hermanov obraz.

"Vaike! Bodi čisto pri miru. Nekdo bo prišel po tebe. Vzemi dozo pomirjevala. Počakaj, da pridemo pote."

"Herman," sem rekla. "Ne serji! Mislim, da bi ti moral vzeti pomirjevalo in se zapreti v bolnišnico s prisilnim jopičem. Sem popolnoma v redu, le ta sluz si moram očistiti, ker me malo srbi." Zakričala sem v njegovo sliko:

"Samo pogovarjala sem se...Ko-mu-ni-ci-ra-la sem s ki-te-le-tom! Ti še to ni kapnilo v glavo."

"Vaike! Pomiri se. Res, še malo pa bomo tam!"

"Kolikokrat ti moram ponoviti, da je z menoj vse v redu. Ali ne zmoreš zbrano poslušati, kaj ti pripovedujem. Kitelet te vsrka v ščetinasto luknjo v ustnem nebu neposredno pod prednjim režnjem, kjer lahko mentalno komuniciraš. Razumeš, on tebi pošilja slike, ti njemu pošiljaš slike... Mnogim ne vem pomena, a nekaj sem razbrala. Mi, ljudje, smo škorpion na jeziku... Ha, ti je kapnilo v to tvojo trdo bučo?"

"Vaike, prosim te. Pomiri se," je javknil in že se je prikazal Marijev obraz:

"Čez deset minut smo pri tebi," je rekel zaskrbljeno.

"Jebi se," sem rekla. "Kar pridite! Mene ne bo več tukaj."

"Zakaj? Greš kam?" je poskušal s psihološkim prijemom.

"Ja, pogovarjat se s kiteleti."

Stekla sem v zadnji del cepelina in si nadela novega delta-zmaja. Potem sem se kljub zaskrbljenim klicem s komunikatorja znova pognala proti jati kiteletov. Zaplula sem naravnost proti vodji. Ko sem že mislila, da se bom zaletela v zaprt gobec, je le narahlo razprl ustnice. Pristala sem na jeziku tik pod mentalno odprtino. Zvila sem zmaja za kasnejšo uporabo in počakala, da me je kitelet znova dvignil z jezikom pod ustno nebo.

Vaike je dvignila vrček in popila pivo do konca. Spet smo od navdušenja nad zgodbo pričeli govoriti drug čez drugega. Ko smo se pomirili, je Vaike rekla:

"Zdaj se že več let ukvarjam samo s kiteleti. Komuniciram z njimi. Njihova sluz je blago acidna, kar škodi koži. Saj se zdim, kot bi bila sprana. A zagotavljam vam, da si lahko brez težav privoščim regeneracijo na Zemlji na vsaka tri leta. Kot vodilna strokovnjakinja in diplomatka imam na voljo ogromno sredstev, tudi iz pravic pri odkritju. Prav zdaj sem na poti na vašo morsko obalo. Mislim, da se ta predel Slovenijapolisa imenuje Portorož. Ko se vrnem, bom kot nova. Je mogoče kdo med vami, ki ga delo na Juliji zanima? Brez težav ga naučim kiteletščine..."

Vsi smo se prijeli za glave, saj se je v njih naredila eksplozija slik z nenavadnega sveta Julija in ob tem smo doživelo euforičen občutek sreče in zadovoljstva. Ko smo se ovedli, smo počasi dvigovali glave izza miz. Nekateri gostje so se pobirali s tal in stresali z glavo. Vaike Mogensen ni bilo nikjer več.

Le krčmar Franc je nepremično stal za šankom, skrbno brisal pivski vrček in se skrivnostno smehljaj. Presenečen sem spoznal, da se ga mentalna komunikacija v kiteletščini sploh ni dotaknila. Hm, čudno!

LEDENIK

V pripravi!